

Forholdet mellem USA og Kina

Den 25. august (EIRNS) – Under den seneste runde med optrapning af handelskrigen mellem USA og Kina, udstedte præsident Donald Trump en række tweets den 23. august, herunder et der sagde: "Vi har ikke brug for Kina, og ville ærligt talt være langt bedre stillet uden dem."

Dagen efter modtog dette synspunkt et hurtigt og utvetydigt svar fra Kina i en ledende artikel i *Xinhua*, det officielle nyhedsagentur i Folkerepublikken Kina: "Den amerikanske økonomi ville ikke være stærkere uden Kina. Enhver diskussion om afbrydelse af bånd mellem USA og kinesiske virksomheder er i bedste fald latterligt ... konstruktivt engagement er stadig den rigtige vej frem."

Helga Zepp-LaRouche gik endnu længere, og sagde, at det simpelthen er objektivt forkert at tro, at USA eller verden kan løse sine økonomiske problemer uden Kina og dets Bælte- og Vejinitiativ; ligesom det er objektivt forkert at tro, at det er muligt at løse planetens strategiske problemer uden Rusland. Zepp-LaRouche tilføjede, at det Britiske Imperium og de i Europa og i USA der deler deres politik, har orkestreret en dramatisk forværring af den strategiske situation i de sidste par uger. Det officielle Washington har bevæget sig fra at karakterisere Kina som en konkurrent, sidenhen en rival, og nu er der åbenlyst tale om, at Kina er en fjende.

Det samme sker med den kraftige optrapning af ballistiske missiltest, der er rettet mod både Rusland og Kina.

Zepp-LaRouche sagde, at uanset hvilke punkter med pres eller manipulation der måtte være omkring præsident Trump i disse spørgsmål, må de brydes for at ruske ham og den amerikanske regering ud af den nuværende bane, som er ekstremt farlig og vil være ødelæggende for USA generelt og for Trumps genvalg i særdeleshed. Det er en bane, der er det præcis modsatte af,

hvad Lyndon LaRouche med sit 'Forslag til Fire Magter' opfordrede til, nemlig at USA, Kina, Rusland og Indien skulle samarbejde om at stoppe Det Britiske Imperiums krigs og udplyndring, og i stedet etablere en ny verdensorden baseret på videnskab og klassisk kultur.

Drivkraften bag det strategiske faseskifte, som briterne på flere fronter har iscenesat de sidste par uger, er den fuldstændige, overhængende bankerot af hele deres finansielle system. De planlægger åbent "et regimeskifte i pengepolitikken", der vil få de til dato 17 billioner \$ i kvantitative lempelse til at blegne i sammenligning. De har til hensigt at indføre en "syntetisk dominerende valuta" for at få enhver antydning af national suverænitet over monetær politik og kreditpolitik til at forsvinde, og tvinge alle kreditstrømme til at holde deres spekulative boble på 1,5 billioner \$ i live, inklusive med "grønne" molbo-projekter, hvis eneste formål er at udslette de få produktive industrielle økonomier der er tilbage.

Og dog, som Lyndon LaRouche endegyldigt beviste, er der ingen tænkelig måde, hvorpå de kan redde deres system, uanset de hyperinflationiske skovbrande, de slipper løs. Kun en konkursbehandling af hele systemet med Glass-Steagall og relaterede tiltag kan fungere, og få planeten væk fra sin nuværende selvmordskurs.

Præsident Trumps næste tweet burde egentlige udsige: "Vi har ikke brug for London og Wall Street, og ville, helt ærligt, stå langt bedre uden dem." Dette ville være sandt; det ville være i overensstemmelse med Trumps egne kampagneløfter; og vigtigst af alt, ville det være begyndelsen på den form for omgående politisk skifte, som landet behøver.

NYHEDSORIENTERING AUGUST 2019: Samarbejde om en Måne- Mars-mission eller krig? plus dokumentation

Download (PDF, Unknown)

Indhold:

Et nyt kapitel for menneskeheden:

Principper for en holdbar fremtid, af Helga Zepp-LaRouche

Grønland: Geopolitisk kamplads eller omdrejningspunkt for økonomisk og videnskabeligt samarbejde, af Tom Gillesberg

Vi forpligter os til Måne-Mars-missionen:

Schiller Institut underskriftsindsamling

Homo sapiens extraterrestris: Mennesket er et rumvæsen

Helga Zepp-LaRouches tale på 50-årsdagen for månelandingen ved konferencen: Apollo + 50:

En dialog mellem kulturer om, hvordan man udvikler befolkningen og den produktive arbejdsstyrke i løbet af Jordens næste 50 år.

Menneskehedens udenjordiske forpligtelse: citater fra Krafft Ehrlicke, Lyndon LaRouche, Tom Gillesberg, John F. Kennedy, Harrison Schmitt

Frontalt angreb på vores levestandard:

Multimilliardærer finansierer 'Klimabeskyttere'! af Helga Zepp-LaRouche

Links til yderligere dokumentation refereret til i nyhedsbrevet:

Hæfte: We commit to the Moon-Mars mission: the true spark for

changing the culture, LaRouchePAC 2019:

Download (PDF, Unknown)

Lyndon LaRouche:

1. Video: The Woman on Mars, 1988

Part 1:

Download (PDF, Unknown)

Part 2:

Download (PDF, Unknown)

Krafft Ehrlicke:

1. Forskellige artikler på Schiller Instituttets hjemmeside
2. In celebration of Krafft Ehrlicke's 100th birthday, 2017

John F. Kennedy:

1. Video: JFK's full speech about space at Rice University.

Harrison Schmidt:

1. Mining the Moon, 2005
 2. Will the United States join the Helium-3 fusion revolution?, 2014
-

Verden står ved en skillevej: En ny mørk tidsalder eller en ny renæssance

Den 21. august (EIRNS) –Tegnene på det igangværende nedbrud af det transatlantiske finansielle system eskaleres. Panikniveauet i den finansielle sektor blev demonstreret med opfordringen til at udstede “helikopterpenge” til bortforklaring af sammenbruddet af boblen af derivater og ‘gearet’ gæld til en værdi af \$ 1,5 billiarder. BlackRock, den største private kapitalforvalter i verden, har udarbejdet et papir til mødet i Jackson Hole, Wyoming, der finder sted i slutningen af denne uge, den 22.-24. August, og hvor mange af de øverste bankfolk og finansielle regeringseksperter fra hele verden samles. De kalder deres forslag for en “regimeændring” af det finansielle system, idet de ophæver centralbankernes såkaldte “uafhængighed” . Langt fra at være en opfordring til national bankvirksomhed – som er en central del af Lyndon LaRouches program til at gendanne det amerikanske system – er det, som de foreslår, at fusionere regeringerne og centralbankerne og fremme det, de kalder “direkte investeringer”, eller direkte levering af penge til enhver nødlidende bank, der har brug for det. Hvad som helst, for at holde den afledte boble flydende i et par uger eller højst måneder. Dette var præcis, hvad LaRouche advarede om med sin berømte “Trippelkurve” eller “Typiske Kollaps Funktion”, det pædagogiske redskab, som han udviklede i 1995, og som på en forbløffende, men enkel og overbevisende måde viser, hvordan de økonomiske og monetære aggregater bevæger sig i en hyperbolsk retning opad til et bestemt punkt, mens realøkonomien bevæger sig nedad og slutteligt går under, hvilket forårsager sammenbruddet af de finansielle aggregaters reelle, bagvedliggende, værdier. Vi er nu nået til det punkt, hvor enhver form for likviditetstilførsel, man kan forestille

dig, ikke vil være tilstrækkelig til at opretholde denne boble. Vi er på vej mod den 'perfekte storm' uden andre tilgængelige løsninger end omdannelsen af hele systemet i retning af LaRouches Fire Love: Glass-Steagall; nationalisering af centralbankerne og oprettelsen af nationale banker i overensstemmelse med Alexander Hamiltons principper (eller 'Kreditanstalt für Wiederaufbau' i efterkrigsopbygningsplanen i Tyskland) og derefter etablering af et nyt, internationalt kreditsystem, et Nyt Bretton Woods-system. Dette vil skabe kapaciteten til at etablere et forceret program for fusion, for rumforskningssamarbejde og for samarbejde med Kina om den Nye Silkevej, og dermed udvikling af hele verden.

I USA blev præsident Trumps opfordring til en forceret Måne-Mars-mission, Artemis-projektet, præsenteret på et møde i 'National Space Council', der blev afholdt i Virginia den 20. august; det blev fremført, at det haster med nukleare fremdrivningssystemer, hvis man skal rejse til Mars uden den fysiske overlast der følger af stråling, og som ville være resultatet af den ni måneders rejse ved hjælp af kemisk fremdrift. (Faktisk vil alene en fusionsraket, der forkorter turen til et antal dage, åbne mulighed for regelmæssige rejser til Mars – hvilket er grunden til, at et forceret program for fusion skal lanceres samtidigt med Måne-Mars-programmet.) For både Artemis Projektet og fusionsenergiprojektets vedkommende, vil alene et uhindret internationalt samarbejde mellem de førende videnskabelige nationer i verden kunne opnå de nødvendige resultater. Det er netop denne form for internationalt samarbejde, der også kræves for at gennemføre transformationen af det globale finansielle system gennem et nyt Bretton Woods.

Mod denne håbefulde og optimistiske vision for fremtiden har de døende rester af Imperiet iværksat den mest massive kampagne for adfærdsmodifikation – dvs. hjernevask – i moderne

historie. En uge med kulturel og videnskabeligt vanvid skal gennemføres internationalt fra den 20. til 27. september, centreret i FN's generalforsamling på Manhattan, hvor man kræver, at alle disse ideer om videnskabelig udvikling af den menneskelige race fuldstændigt skrotes – at enhver videnskabelig indsats i grænseområderne for menneskelig viden... om rummet, om at gentage solens vidunder gennem fusionskraft, om at fremme evnen af en ekspanderende menneskelig race til at medvirke i universets udvikling – alt dette sættes i stå for at “redde planeten” fra ikke-eksisterende antropomorfe (menneskeskabte, red.) klimaændringer. ‘Den lille kylling’ fra børnehavens rim, var ikke nær så sindssyg som denne massepsykose, der spredes af misbrugte børn, stofmisbrugere, og onde hjerner, der ønsker at redde et døende økonomisk system på bekostning af den menneskelige race. Valget er klart – vær med i udviklingen af universet og frigørelsen af menneskelig kreativitet i de mange kommende generationer gennem videnskabelig fremgang og kulturel skønhed, eller se menneskeheden blive drevet ind i en ny mørk tidsalder og sandsynligvis termonuklear krig. Vi befinder os nu i det øjeblik i historien, som Lyndon LaRouche oprettede denne organisation med henblik på.

Optimismen i LaRouches Fire Love og Trumps Måne-Mars mission

Den 19. august (EIRNS) – En af nationens dominerende nyhedskilder fandt anledning til at undersøge ligheden mellem de grønnes ideologi med “klima-nødsituationen”, der hævder, at mennesker ødelægger Jorden – og gerningsmændene bag

masseskyderierne, der mener, at "nødsituationen" opfordrer til at dræbe mennesker. Washington Post bekræftede vores beskrivelse af disse mordere som "økofascister"; og bemærkede, at disse drastiske scenarier for klima-nødsituationen kan medføre, at nogle mennesker foretager "alvorlige handlinger."

LaRouches politiske aktionsudvalg, (LPAC), har forklaret denne virkelighed i masseomdelte skrivelser for at redde landet fra de katastrofer, som en dyb kulturel pessimisme forårsager. Denne ideologi, der fremkalder kulturel pessimisme, især blandt unge, er ikke blot dødbringende, men forkert. Menneskeheden forbedrer tilstanden af sit omgivende fysiske miljø. Dette gøres ved at lave transformationer, fra videnskabelige gennembrud til nye teknologier med højere energitæthed og større produktivitet. Vi kan også give dette miljø en langt større udstrækning: vi kan tage ud i rummet, udforske og udvikle det. Disse forandringer kræver flere mennesker, og understøtter en større menneskelig befolkning.

På baggrund af sit livs arbejde for en kultur med videnskabelige gennembrud og missioner med store menneskelige infrastrukturprojekter, udviklede den store økonom og statsmand Lyndon LaRouche hans fire kardinal-love fra 2014. De begynder med princippet om Glass-Steagall-bankregulering og den brug af Hamiltons metode til at skabe nationale kreditinstitutter for industri og infrastrukturudvikling. Men mere vigtigt specificerer LaRouches love brugen af denne kredit til at fremme de mest avancerede teknologier, der befordrer de største spring i energi-gennemstrømnings-tætheder og arbejdskraftens produktive evner. Det indebærer et forceret lynprogram til udvikling af fusionsenergi og plasmateknologier, og et forceret program for rummets udforskning, i lighed med Apollo-projektet lanceret af præsident Kennedy.

Disse forcerede programmer, som LaRouche specificerede, skal ske i samarbejde med andre stormagter, især Kina, Indien og Rusland; og han opfordrede disse nationer til at gå i spidsen

for oprettelsen af et ny Bretton Woods system for kredit-og valuta for at gennemføre dem.

Lige nu, kan disse store handlinger trække USA og Europa ud af 'kløerne' af endnu en "stor recession " og væk fra vejen mod endnu et kommende finansielt nedbrud. Med udgangspunkt i "Projekt Artemis " Måne- og Marsmissionen, som er annonceret af præsident Donald Trump, vil LaRouches tilgang skabe gennembrud, der omdanner grænserne for menneskelige aktiviteter og økonomisk produktivitet.

Der er ingen grund til at presse 'Federal Reserve Bank' og andre centralbanker til at trække os alle ned i det mørke skyggeland med negative rentesatser. Ved at skabe stigende menneskelig produktivitet sikrer LaRouches tilgang faktisk ny reel velstand og overskud af arbejdskraften!

Desperation hos den anglo-amerikanske finansielle elite ligger bag fornyet pres for regimeskifte-operationer, øko-terrorisme Schiller Instituttets

ugentlige webcast med Helga Zepp-LaRouche den 13. august 2019

Med alle indikationer af et nyt økonomisk sammenbrud, der i givet fald vil være værre end det i 2008, er der et desperat pres undervejs fra de angloamerikanske eliter for at afspore Bælte og Vej- Initiativet gennem at ramme Kina og Rusland og at bruge fupnummeret med menneskeskabte klimaændringer til at overbevise folk om, at der ikke er noget andet alternativ end passivt at acceptere brutale nedskæringspolitikker og radikal befolkningsreduktion. Det er dette, der driver farverevolutionen i Hong Kong, den farlige optrapning af spændingerne mellem Indien og Pakistan, demonstrationerne i Moskva og en forøget mobilisering af klimafanatikere, der bevæger sig i retning af terrorisme mod det industrielle samfund.

Men der eksisterer et andet alternativ, hvilket Helga Zepp LaRouche udvikler i dagens webcast med Schiller Instituttet. Faren for krig kan afværges ved en 'fire-magts-aftale', som vil omfatte samarbejde i rummet, og med vedtagelsen af Lyndon LaRouches 'Fire-Love', som er en forudsætning for at foretage et skridt fremad i den fysiske økonomiske udvikling af menneskeheden. Dette involverer et afgørende brud med geopolitik og neoliberalisme, og bevæger USA og Vesteuropa til fuldt ud at støtte det nye paradigme, der tegner sig i Eurasia.

Mrs. LaRouche opfordrede til en ærlig debat om klimaet, tillige med en kampagne for at vinde støtte til en fuld Månen-Mars-mission, såsom den, der i øjeblikket støttes af præsident Trump, og som den oprindeligt blev udviklet af hendes mand, Lyndon LaRouche. Vi befinder os ved et afgørende øjeblik i historien. Vores mobilisering kan lykkes med at vende en

eksistentiel krise til en ny mulighed for menneskehedens fredelige fremskridt. (HCS)

Det vil kræve et nyt kredit- og pengesystem

Den 10. juni (EIRNS) – De store centralbanker fortsætter med at kæmpe sig tilbage til de kvantitative lempelsesordninger, som de alle brugte til at trække City of London og Wall Street-bankerne gennem det sidste sammenbrud – et varsel om at et andet nærmer sig. Federal Reserve, som efter 10 år endelig øgede sin diskonto i 2018, har igen sænket den; formand Jerome Powell sagde: Betragt ikke de rednings-foranstaltninger der blev brugt under det sidste krak som “ukonventionelle” – de vil blive brugt igen. Efter at Den Europæiske Centralbank tilsyneladende ville fastholde sin diskonto uændret i et år den 6. juni, tilbragte dets præsident Mario Draghi dagene derefter med at sprede rygter og lækager om, at bestyrelsen i virkeligheden diskuterede rentenedsættelser og øgede opkøb af virksomheds- og statsobligationer fra private banker. Den Canadiske Centralbank vendte “modstræbende” tilbage til at sænke renten. Det samme gælder for de andre.

Skal vi tro på, at centralbankerne, blot “støtter en fortsættelse af udvidelsen”? Stagnerende og lav løn, som “udvidelsen” har bestået af siden sammenbruddet i 2007-08, er stoppet i Europa, og aftager i USA. Centralbankerne ved, og indrømmer, at billioner af gælden hos stærkt forgældede selskaber og superforgældede “zombiefirmaer” nu vil misligholdes under disse forhold, hvilket vil udløse et krak, der starter i en del af de finansielle markeder – “det sædvanlige blodbad” som Bank of Americas administrerende

direktør, Brian Moynihan, tørt udtrykte det i en advarsel til den økonomiske klub i New York den 5. juni. Han burde vide det: BoA er den største gearede långiver siden sammenbruddet af alle megabanker, og har solgt sin "junk-gæld" til ikke-banker som private kapital- og hedgefonde, hvilket nu "bekymrer" Moynihan.

Endnu et finansielt krak vil knuse realøkonomierne i Europa og USA, som endnu ikke er blevet genoprettet, og efterlade dem fuldstændigt ødelagte. De "Fire Love", som Lyndon LaRouche kaldte en presserende nødvendighed den 8. juni 2014, må vedtages hurtigt nu – i særdeleshed Glass/Steagall-adskillelsen af kommercielle banker fra det spekulative kasino og udstedelsen af store mængder af national kredit til ny, høj energitæt og højteknologisk grundlæggende økonomisk infrastruktur.

Den russiske præsident Vladimir Putins nøgterne kommentarer til St. Petersburgs Internationale Økonomiske Forum (SPIEF) var vigtige: Den korte globale vækst (gennem flere alvorlige kriser) efter afslutningen af Den kolde Krig sluttede resolut med den globale krise i 2008-09, og siden da er påstået "BNP-vækst" afkoblet fra væksten i handel med fysiske varer, der næsten ikke er øget. "Kvantitativ lempelse og andre foranstaltninger undlod at løse problemerne og skubbede dem kun ud i fremtiden." Ved at vende tilbage til den politik nu, bekræfter centralbankerne, at Putin har ret.

Lyndon LaRouche sagde i en videooptaget tale til en konference i Rusland på bunden af det økonomiske sammenbrud i 2009 efter den finansielle krise, at kun et nyt kreditsystem – ikke et monetært, men et kreditsystem – kunne iværksætte et reelt økonomisk opsving. Teksten til disse bemærkninger, "Aftale blandt fire magter kan afværge et totalt sammenbrud", offentliggøres i den 14. juni, 2019-udgaven af Executive Intelligence Review. Ved at identificere de initiativtagende magter som Kina, Rusland, USA og Indien, specificerede LaRouche: "Menneskehedens fremtid, selv om det er nogle

generationer borte, afhænger nu af udviklingen af Månens kolonisering som et produktionscenter for at bygge dele af udstyr, der vil bringe mennesket videre til koloniseringen af Mars. Dette vil være en grundlæggende ændring i karakteren af menneskets tilsyneladende skæbne i løbet af denne periode". Denne "videnskabelige drivkraft" for kreativitet og produktivitet udgjorde en anden af LaRouches økonomiske "Fire Love" i 2014.

De store projekter på Jorden og i Solsystemet er der til at blive gennemført med et nyt kreditsystem; Kina har med sit Bælte- og Vejinitiativ iværksat processen. I USA ligger de store projekter umiddelbart foran os i udviklingslandene Mexico og Mellemerika, og er allerede blevet foreslået i en eller anden form til Trumps regering. For at gennemføre dem – og for at forhindre det ødelæggende forestående finanskrak – kræves der et nyt kreditsystem fra de fire magter, som LaRouche foreslog det.

Betydningen af det andet Bælte- og Vejforum – det nye paradigme tager form

Den 1. maj (EIRNS) – Afslutningen af det historiske andet Bælte- og Vejforum for Internationalt Samarbejde i Beijing har sendt positive chokbølger rundt om i verden, hvilket kan og må være en tilskyndelse til at bringe USA ind i det nye paradigme. Regeringer i hele Afrika, Asien, Latinamerika og endog Europa, lovpriser det nu indlysende potentiale for alle nationer til at deltage i en udviklingsproces der overgår hvad

verden nogensinde har set. Malaysias Mahathir, der blev fremstillet som et eksempel på "gældsfølden", da han suspenderede en stor jernbanelinje, der blev opført af Kina, roste Kina for at genforhandle kontrakten og udtrykte sin glæde på forummet ved at konstatere, at programmet virkelig er universelt. Italien afholdt i dag det andet møde i dets Kina-arbejdsgruppe, hvor Michele Geraci, lederen af arbejdsgruppen, gjorde det klart, at Italiens hensigtserklæring med Kina om Bæltet og Vejen "bragte Kina nærmere Europa".

Selv om USA ikke sendte nogen højtstående delegerede til forummet, har præsident Donald Trumps team netop afsluttet møder i Beijing i den nuværende forhandlingsrunde om en handelsaftale mellem USA og Kina, og vicepræsident Liu He og hans hold vil komme til Washington i næste uge for yderligere samtaler. Præsidenten har gentagne gange sagt, at der er et positivt momentum, og at et topmøde med Xi Jinping i Det Hvide Hus vil blive arrangeret, så snart en aftale er på plads. Hvad der behøves for et vellykket resultat, er at de politiske og økonomiske blokeringer af kinesiske investeringer i USA, Kongressen og CFIUS (Udvalget for Udenlandske Investeringer i USA) baseret på de falske påstande om kinesisk spionage og potentiel sabotage af infrastruktur, bliver afsløret og afvist.

Trump aftalte i denne uge på et møde med Kongressens demokratiske partis ledere, en 2 billioner \$ infrastrukturpakke – ikke en dårlig start på den desperate mangel på infrastruktur over hele landet – men uden en anelse om hvordan beløbet skulle skaffes. Mens overvindelsen af modstanderne mod kinesiske investeringer ville hjælpe, er den eneste virkelige løsning den der er indeholdt i de Fire Love, som Lyndon LaRouche har foreslået – især oprettelsen af en hamiltonisk nationalbank. Kinesiske embedsmænd har gentagne gange bekræftet overfor EIR, at de ville være glade for at udveksle deres enorme beholdninger af amerikansk offentlig

statsgæld i en sådan nationalbank, for at finansiere grundlæggende infrastruktur over hele landet. Og selvfølgelig er det ikke kun Kina, som besidder amerikansk statsgæld, men andre nationer og millioner af borgere, der har modtaget nærmest nul rente på disse obligationer i det sidste årti, ville ligeledes have mulighed for at investere i en nationalbank.

Mens Trumps regering nærmer sig en "episk aftale" (som Trump kalder det) med Kina, balancerer forbindelserne med Rusland på et knivsæg. På trods af at det mislykkede britiske kupforsøg mod præsidenten, som han selv har identificeret som en britisk operation for at sabotere hans hensigt om at etablere venskabsrelationer med Rusland og præsident Putin, har Trump endnu ikke udnyttet situationen til at komme til at tale med Putin, bevæge sig i retning af forsoning, bryde gennem de neokonservatives afspærringer omkring ham, selvom han fortsat insisterer på, at et positivt forhold til Rusland "er en god ting, ikke en dårlig ting".

I mellemtiden gør trioen Bolton, Pompeo og Pence hvad som helst for at fremprovokere en konfrontation med både Rusland og Kina over situationerne i Venezuela og Iran, hvilke begge kan føre til en ødelæggende krig, hvis de ikke dæmpes. Forsøget i tirsdags og onsdags (1. majdagen) på at vælte regeringen i Venezuela, er hidtil mislykkedes, da militæret forbliver loyalt overfor regeringen. Irans udenrigsminister Mohammad Javad Zarif blev interviewet af Fox News i søndags, hvor han blev spurgt, om han troede, at USA havde til hensigt at gennemtvinge et regeringsskifte af Irans regering. "Jeg tror ikke, at præsident Trump vil gøre det," svarede han. "Jeg tror, at præsident Trump stillede op på et kampagneløfte om ikke at bringe USA i krig igen." Men, fortsatte han, der er et "Team B", deriblandt John Bolton, som pressede Trump ind i en regimeskiftepolitik og endog krig.

En fjernelse af skyggerne fra fupnummeret med den britiske Russiagate er endnu ikke fuldt ud gennemført, så længe Mueller

lyver om, at Rusland hackede det Demokratiske Partis computere forbliver den officielle sandhed. Ligesom LaRouchePAC afslørede anklagen om "hemmelige aftaler" mellem Rusland og Trump-kampagnen for at være intet andet end en MI6-løgn, så må vi også afsløre og ødelægge løgner om hacking, ved at benytte modet fra den tidligere tekniske direktør, Bill Binney, til at afsløre sandheden. Baltimore Sun offentliggjorde i dag et langt brev fra en LaRouchePAC-arrangør om denne løgn, og opfordrede Kongressen til at få Binney til at vidne for at fremlægge sit bevis. Faren er stor, men det er potentialet for det nye paradigme også. Hvis præsident Trump reagerer på opfordringen til at frifinde Lyndon LaRouche, ville det Britiske Imperium og de neokonservative gå amok, men hele det smukke udvalg af LaRouches ideer ville pludselig være nærværende for verdens borgere, og det nye paradigme ville helt sikkert følge efter.

**‘Den Nye Silkevej’ er en
ustoppelig dynamik;
Vi må stadigvæk gennemføre
Lyndon LaRouches økonomiske
love**

Den 29 april (EIRNS) – Er mere end 130 regeringer, 37 stats- og regeringschefer, alle større internationale og finansielle institutioner og 5.000 virksomheder på én konference tilstrækkelig til at overbevise om, at der er ved at opstå en

ny økonomisk orden? Den ekstraordinære deltagelse af regeringer, stats- og regeringschefer – et betydeligt antal af dem der indtil for nylig blev betragtet som “skeptikere” og “kritikere” af Bælte & Vejens store infrastrukturprojekter – og virksomheder på det andet Bælte- og Vejforum for internationalt samarbejde sammenlignes med de største internationale møder i historien. Det var allerede bevist på, at Bælte- og Vejinitiativet (BVI) har udviklet sig betydeligt siden det første Bælte- og Vejforum i 2017 og nu er et ustoppeligt nyt paradigme for økonomien. Visse myter om “tilbageslag” og “kritik” i Asien, som er blevet spredt, faldt også til jorden.

“Udviklingen i den seneste periode gør det meget klart, at den dominerende dynamik i verden i dag er Bælte- og Vejinitiativet”, erklærede Schiller Instituttets præsident Helga Zepp-LaRouche i en diskussion med Europæiske kolleger i dag. Hun er, sammen med sin mand Lyndon LaRouche, en intellektuel forfatter af denne dynamik fra 1980’erne og frem. “Dette”, sagde hun, “er det vigtigste initiativ med hensyn til infrastruktur uden fortilfælde, hvad angår et nyt sæt af relationer, hvad angår nye kulturelle relationer og en ny ånd af Silkevejen, at det simpelthen er det vigtigste punkt på dagsordenen, og at det er den eneste langsigtede strategiske plan til at føre verden ind i et nyt paradigme. Og interessant blev dette i store træk sagt på den måde af den schweiziske præsident, Ueli Maurer, der kommenterede, at dette var Schweiz’ langsigtede, strategisk plan; så han underskrev en hensigtserklæring med Xi Jinping. “Den italienske premierminister, Giuseppe Conte, der underskrev en hensigtserklæring med præsident Xi i Rom i sidste måned, sagde stort set det samme, i glæde over at Italien havde “banet vejen for andre europæiske nationer, som nu vil indgå aftaler” med Kinas Nye Silkevej.

Det mest presserende spørgsmål, sagde hun, er et samarbejdsforhold mellem USA og Kina. Amerika, som ikke var

repræsenteret på højt niveau på forummet, har brug for Bæltet & Vejen. Men begge behøver noget andet. "Jeg tror hvad der hovedsagelig mangler, er en umiddelbar tilgang til Lyndon LaRouches ideer, mest af alt for USA's befolkning, men langt videre, for hele verden. Og jeg har sammenlignet det med den indflydelse, som indførelsen af Platon havde i forbindelse med kirkerådene i Ferrara og Firenze, hvilket udløste eksplosionen af den Italienske Renæssance. For hvis Nicholas af Cusa ikke have bragt den græsk-ortodokse kirkes forskere, Bessarion og Plethon, som alle var de førende lærde i Platon; og bragte de samlede værker af Platon, der var gået tabt i Europa i 1700 år – der var måske et par eksemplarer i nogle klostre, men ingen kunne læse dem mere, fordi folk ikke kunne forstå græsk mere – så det var faktisk, da den græske ortodokse kirke bragte Platon på banen. Heldigvis var der Medici'erne, der finansierede et storstilet program til at oversætte værkerne, og det var begejstringen for Platon, som gjorde den Italienske Renæssance, til hvad den udartede sig til.

"Og jeg tror, at der i Bælte- og Vejinitiativets opblomstring er mange gode ideer og mange vigtige begreber, men at den dybere forståelse af hvad der kræves udelukkende findes i LaRouches værker. Derfor er frifindelsen så absolut vigtig, naturligvis bortset fra det faktum, at hans modstandere er krigspartiet". Lyndon LaRouches frifindelse, konkluderede hun, "er den afgørende brik til at gøre verden til et sikkert sted."

Set med Lyndon LaRouches øjne

Den 25. april (EIRNS) – Åbningen af det andet Bælte- og Vejforum for Internationalt Samarbejde i Beijing i dag, med deltagelse af 37 stats- og regeringschefer blandt repræsentanter for over 150 nationer, burde i enhver rationel persons bevidsthed umiddelbart udelukke enhver bagvaskelse mod det store initiativ. Ydermere kendetegner Bæltet og Vejen og det aktuelle forum en gryende ny epoke af verdenshistorien; en epoke som Lyndon og Helga LaRouche længe har forudset og uafbrudt gennem årtier arbejdet for at skabe. Hvem kunne ellers have forudsagt, at et udviklingsland – Kina – kunne danne spydspids for en sådan seismisk international transformation, knapt 40 år efter at landet begyndte at rejse sig fra asken med Deng Xiaopings reformer? Bæltet og Vejen og Kinas mirakel bør være en inspirationskilde til patrioter i USA og alle andre lande.

Som for at understrege denne pointe annoncerede Kinas rumfartsagentur i går, at Kina vil udføre en bemanded månelanding og bygge en (robotbemandet) forskningsstation på Månen (sidstnævnte ved dets sydpol) inden for et årti. Ifølge Kinas tidligere planer, var den bemandede landing planlagt til at finde sted i 2030'erne – mon planerne blev fremskyndet på grund af præsident Trumps forpligtelse til at sende en mand og en kvinde til månen inden for fem år? Kina har nu tilsyneladende overgået Japan og Rusland med størrelsen af dets rumprogram, for nu at blive nummer to, målt i dollars, efter USA. Hvor meget mere kunne opnås med et fuldt forceret internationalt program, hvor hvert land bidrager med sine særlige styrker, hvilket LaRouche-parret længe har været fortalere for?

Hvad der nu er påkrævet er, at USA deltager i Bælte- og Vejinitiativet, og slutter sig til Kina, Rusland og Indien i et nyt verdensomspændende kreditsystem for global agroindustriel udvikling – det 'Nye' Bretton Woods-system, som

LaRouche kæmpede for i årtier, som det 21. århundredes efterfølger til Franklin Roosevelts design for efterkrigstidens Bretton Woods-system.

For at sikre at det sker, må vi få en kerne af den amerikanske intelligentsia – den virkelige amerikanske intelligentsia – med på LaRouches ideer. Vi må nødvendigvis overbevise en aktiv komponent af Trumps vælgerbase om LaRouches perspektiver for hans fire love, Den Nye Silkevej og et Nyt Bretton Woods. Vi må få præsident Trump til at engagere sig i dette (ikke nødvendigvis i den rækkefølge).

For at gøre det, skal vi tænke som LaRouche i det omfang, at vi ser tingene med hans øjne. Hvad ser vi? Hvad så han i februar 1988?

“Op til et vist kritisk punkt i vores liv, tramper vi derud af med vores forskellige færdigheder og forfølger vores moralske forpligtelser ærligt til grænsen for vores viden og viljestyrke. I den henseende er vi alle ordinære. Så en dag kommer der en oplevelse til nogle iblandt os, en hændelse, som vi kan sammenligne med Det Nye Testaments beretning om Kristus i Getsemane. Det er ikke nok at foreslå, at fremme, at støtte de sager, som vi ved er gode. En indre stemme taler til os: Hvis der ikke er nogen andre til at lede, må du gøre det selv. Vi protesterer: “Hvem er jeg, og hvor ringe er ikke mine evner og midler til at gennemføre en sådan mission? Er der ikke andre ledere, som jeg kan støtte, og på den vis opfylde ansvaret på en måde, der er i overensstemmelse med mine begrænsede evner og midler?”

“Og så, i et øjeblik gennemsyret af en særlig kvalitet af frygtindgydende indsigt, ved vi, at vi drikker af det bæger. Hvad kender de fleste almindelige mennesker, sådan som vi selv var for et øjeblik siden, til sådan frygt? For at se denne frygt i øjnene, må man først elske menneskeheden og elske sandheden. Man må se nogle forfærdelige konsekvenser for menneskeheden, som er dømt til undergang, medmindre der

foretages en stor ændring. Frygten er erkendelsen af, at denne nødvendige ændring ikke vil forekomme, medmindre man selv handler på behørig vis for at få den til at ske, imod alle odds. I og med at man drikker af det bæger, sker der en forandring af ens viljes beskaffenhed og en tilsvarende omdannelse af ens kundskabsmæssige tilstand.”

(Ovennævnte citat stammer fra Lyndon LaRouches svar til *Sollicitudo Rei Socialis* (en pavelig rundskrivelse) – “A Strategy of Justice: Reply to the Encyclical,” *EIR*, March 11, 1988.)

POLITISK ORIENTERING den 25. april 2019.

Nyt Bælte og Vej-Forum i Beijing viser vejen for det nye paradigme

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

**POLITISK ORIENTERING den 21.
marts 2019:
Italien bliver bindeled
mellem Kina og Europa –
Europa og Afrika.
Brexitdrama fortsætter.**

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

**POLITISK ORIENTERING den 7.
marts 2019:
Vil det defekte vestlige
paradigme tvinge os til
fortsat selvdestruktion og
ødelæggelse af verden?
Se også 2. del: diskussion**

Med formand Tom Gillesberg

Video 2. del: diskussion

Lydfil:

Vladimir Putin og Xi Jinping viser, hvorfor briterne frygter dem, og hvorfor Trump gør klogt i at være deres venner

Den 20. feb. (EIRNS) – At det haster med at sammenkalde LaRouches »Fire Magter« – Rusland, Kina, Indien og USA – for at gennemføre en ny Bretton Woods-reform af det konkursramte vestlige finanssystem og endelig sætte en stopper for det britiske imperiums geopolitik, blev demonstreret i dag med vigtige taler af Vladimir Putin og Xi Jinping. Putin, som gav sin årlige tale til nationen foran det russiske parlament, og Xi, som talte til de videnskabsfolk og ingeniører, der placerede Chang'e 4 på bagsiden af månen, formidlede en optimisme og en vision for menneskehedens fremtid, som afspejlede Lyndon LaRouches idéer og lidenskab gennem de sidste 50 år.

Hvis ikke det var for det hysteriske britiske kupforsøg mod præsident Donald Trump, ville han med sin erklærede dedikation til optimisme og videnskabelige fremskridt være i gang med at løfte USA ud af den vestlige morads og slutte sig til Rusland og Kina i et samarbejde om Den Nye Silkevej, om udforskning af rummet og om at opbygge et nyt globalt finanssystem, som skal erstatte de falitte spillekasinoer (fejlagtigt kendt som banker – red.) i London og på Wall Street.

Trump holder indtil videre fast i sin hensigt om at trække USA ud af kolonikrigene i Syrien og Afghanistan. Med Asien og Sydvestasien på vej mod fred gennem udvikling inden for rammerne af Den Nye Silkevej forsøger briterne med hele deres indflydelse at trække Trump ind i en konstrueret krig i Latinamerika. Mens Rusland og andre sender nødhjælp til Venezuela, forsøger den fanatiske neokonservative senator Marco Rubio under sit besøg i Colombia at fremprovokere et regimeskift og måske endda en egentlig krig. Indtil videre har Trump gentaget ønsket om regimeskifte. Det er derfor nødvendigt at fri ham fra Det Britiske Imperiums operationer og opfordre ham til at følge den model han tog i brug i Singapore, der fungerer så godt med Nordkorea.

Planerne for en mindehøjtidelighed for Lyndon LaRouche er under forberedelse. Den græske professor George Tsobanoglou, en ven af LaRouche og Schiller Instituttet gennem årene, udsendte i dag sin kondolence til Helga Zepp-LaRouche og tilføjede: »Hvis jeg må lave et forslag, så er der et behov for en International konference i en central europæisk hovedstad til at fremstille Lyndon H. LaRouches arbejde og de principper, som han viede sit liv til. Dette, forestiller jeg mig, skal være et 'mnemosynon' (en mindehøjtidelighed), hvor hans idéer vil være i dialog med den fremtid, som allerede er her.«

**POLITISK ORIENTERING den 21.
februar 2019:**

Lyndon LaRouche er død, men hans ånd og ideer lever videre i det nye paradigme vi skaber. Se også 2. del her.

Med formand Tom Gillesberg

1. del:

2. del:

Lyd:

Lad de Grønne klare sig selv; Lær videnskaben om fremtidens energi

Den 18. februar (EIRNS) – Den pludselige tilstrømning af hvad der ser ud som snesevis af demokratiske præsidentkandidater som støtter en “Green New Deal” (Ny Grøn Aftale –red.), som de intet vidste om blot få dage tidligere, er et tegn på sammenbruddet i Amerika af de “liberale” regeringspartier, som har foregået i hele Europa siden

2016.

De tidligere regeringspartiers hastige valgnedbrud i Tyskland, Frankrig, Italien osv., fulgte efter deres vedtagelse af den "nye økonomis" stadig mere fantastiske krav og planer, der var farvet dybere og dybere "grønne", men som faktisk var brutale former for økonomiske stramninger og afindustrialisering under et grønt dække. Tyskland er eksemplarisk: dets regeringspartier har ført landet væk fra kernekraft og nu fra kul, og har dermed tredoblet prisen på elektricitet til folkets husholdninger og arbejdspladser i industrien. Nu er disse partier selv hastigt "på vej væk" og i opløsning efter år med nul eller negativ økonomisk vækst, undertrykkelse af lønninger og indkomster, arbejdsprogrammer osv. Det samme i Frankrig har udløst det åbne nationale oprør af de "Gule Veste."

Nu underskriver de demokratiske kandidater en resolution fra Kongressen om en "Ny Grøn Aftale", fuld af utopiske krav for "Ny Økonomi", der er så vilde, at det får tildækningen af de europæiske landskaber og kyststrækninger med gigantiske vindmøller til at se realistisk ud i sammenligning. Ingen af disse demokratiske "ledere" ved, hvad der rent faktisk er inde i computerklimamodellerne, og de kender heller ikke videnskaben om fremtidige energi- og kraftteknologier. Kravet

fra deres nye indpisker,
Rep. Aleksandria Ocasio-Cortez, om at lukke alle
kernekræftværker i Amerika,
fik disse Demokrater til at gå i panik. De ønskede ikke at
sige noget om nogen
energiteknologier – blot at de skal være “rene”, og de skal
give os
“velstand for alle” i stedet for den nulvækst og nedskæring,
som
“grøn energi” bringer resten af den industrielle vestlige
verden.

Den mest effektive og reneste el/varmekilde med den højeste
kvalitet af industriel energi i dag er atomkraft. Men det
meget større potentiale i den nærmeste fremtid er formuleret i
de “Fire Nye Love For At Redde Nationen”, som Lyndon LaRouche
har udviklet. Et forceret program til at mestre fusionsenergi
er nøglen til at elektrificere de områder på planeten, der er
“mørkelagt” om natten, og afslutte fattigdom der.
Plasmavidenskab er også grundlaget for fremdrivning og andre
nye teknologier til at kolonisere rummet hinsides Månen. Og
disse teknologier er nøglen til fremtidig udvikling af et
strategisk forsvar af Jorden (SDE) mod asteroide- eller
kometanslag fra rummet.

De andre rumfartsnationer vil samarbejde med USA om at gøre
disse til de fælles grænser for videnskabelige bestræbelser og
økonomisk udvikling for hele menneskeheden.

POLITISK ORIENTERING den 7.

februar 2019: Briterne forsøger at narre Trump til konfrontation og nye krige i Sydamerika og Afrika

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

Inkluderer:

Den

britiske elites modangreb mod partnerskabet mellem Kina og
Rusland og
BRIKS-samarbejdet

Forsøget

på regimeskifte i Venezuela er nu skueplads
for konflikt mellem USA/Europa
og Rusland/Kina

Kina er

igang med at overhale Vestens økonomi og teknologi

Integrity

Initiativets internationale propaganda krig imod Rusland på
vegne af den
britiske efterretningstjeneste

Trumps

tale om nationens tilstand

Farerne i

forbindelse med USA's tilbagtrækning fra INF-aftalen mellem

USA og Rusland der
forhindrede mellemdistance atomvåben

Flere
advarer om et kommende finanskarak

Konsekvenser
af, at der er ingen åbenlys løsning til Brexit

Schlesvig-Holstein
giver grønt lys til Femern-forbindelsen

Fremtidens
energibehov

Klimahjernevask
af unge mennesker

Afsløringerne
om grundlaget for Danmarks deltagelse i Irak krigen

Vil
Anders Fogh Rasmussen blive stillet til ansvar for at lyve
Danmark i krig?

Advarer Bank of England om et gældssammenbrud eller skjuler den en større trussel?

Den 28. januar (EIRNS) – Mens den kriseramte britiske elite viser sin manglende evne til at følge op på det britiske folks afstemning om et Brexit – et oprør mod økonomiske nedskæringer pålagt af den samme elite – er nogle ildevarslende udtalelser

fra Bank of England om tilstanden af »højrisikogæld« og »gearede lån« forbigået næsten ubemærket. De er bestemt ikke blevet undersøgt for at se, hvad det London-centrerede banksystem som helhed står over for, selv hvis et »ukontrolleret« Brexit ikke får derivatmarkederne og City of London-bankerne til at gå ned.

Først afgav banken vidneforklaring den 18. januar for underhusets finanskomité – der jo var helt distraheret af det parlamentariske kaos omkring Brexit – om at indekset over gearede virksomhedslån med høj og stigende risiko udgjorde 8,5 billioner kroner. Så blev det klart, at banken faktisk sagde, at det var en boble i USA og Europa på 14,3 billioner kroner, fordi mange af de mest forgældede selskaber ikke var medtaget i de »indekser«, der udgjorde 8,5 billioner kroner. Banken anerkendte, at gælden på 14,3 billioner kroner er større end den amerikanske realkreditobligationsboble af dårlige lån, der udløste krisen i 2007, og 25% af den består af de yderst risikable sikrede låneforpligtelser, som alle centralbankerne advarer højt om nu, fordi de bristede i 2008.

Ingen grund til bekymring, udtalte banken, 80% af disse giftige lån besiddes af ikke-banker og skyggebanker (dvs. investeringsbanker, hedgefonde mv.), så der er mindre fare, end hvis kommercielle banker besad dem. De store banker er OK, sagde den, selvom mellemstore banker i Europa er gået ned fra Italien til Storbritannien, og nogle store banker som Deutsche Bank er på kanten.

Men banken udstedte samtidig en udtalelse og sagde, at der var et problem med »gearede lån« i Kina, og at de fleste af Kinas giftige virksomhedslån også besiddes af ikke-banker og skyggebanker. Men banken sagde, at dette betød, at der er en større fare der, end hvis kommercielle banker besad dem. Årsagen: Skyggebanker er mindre kapitaliserede, mindre regulerede.

Bank of England fortalte sandheden om Kinas gearede

låneproblem, men lyver tydeligvis om det transatlantiske finansielle systems farlige boble, der er mere end dobbelt så stor! Tilføj 10-13 billioner kroner i højrisiko-obligationer til de gearede lån, og Wall Street-City of Londons højrisikogælds-boble er fire gange den i Kina. Og fordi der ikke er nogen Glass-Steagall-bankopdeling i USA eller Europa, låner skyggebankerne massivt fra de store kommercielle banker, så smitten spredes.

Denne boble kommer til at sprænge! Genindførelsen af Glass-Steagall vil beskytte den kommercielle bankkredit og økonomien fra eksplosionen. Det er en del af Lyndon LaRouches »Fire Nye Love for at redde nationen«; det gør det muligt at udstede national kredit til produktiv aktivitet.

Schiller Instituttet ledt an af Helga Zepp-LaRouche mobiliserer to presserende indsatser, mens denne økonomiske krise truer. For det første skal amerikanske borgere besejre det britisk ledte forsøg på at drive præsident Donald Trump væk fra embedet med fantastiske »russisk agent« -anklager. Med en handlingsdygtig præsidenten skal en aftale om et nyt Bretton Woods internationalt kreditsystem iværksættes netop af USA og Kina sammen med i det mindste Rusland og Indien. Hold London ude på et sidespor; for 50 år siden ødelagde det Franklin Roosevelts oprindelige Bretton Woods. Foredrag afholdes klokken 14 (20 dansk tid – red.) hver lørdag i New York og streames af LaRouche PAC online for at forklare videnskaben bag dette nye system; ligeledes afholdes en national konference i februar om at skabe et nyt paradigme af videnskabeligt, økonomisk og kulturelt samarbejde mellem nationer.

Et nyt Bretton Woods-system.

Det følgende uddrag stammer fra en politisk erklæring med titlen "Vejen frem: Et foreslået grundlag for en tværpolitisk aftale og indsats for indenrigs- og international økonomisk politik", og er udstedt den 15. januar 2019 af LaRouches Politiske Aktionskomité i USA. De politiske tiltag, der præsenteres heri, er også nødvendige for Danmark og andre nationer. Den første del af forslaget vedrører LaRouches fire love: 1. Glass/Steagall-bankseparation; 2. etablering af et nationalt bankkreditsystem 3. brug af statslig kredit til forøgelse af produktiviteten og energigennemstrømningstætheden gennem bl.a. moderne infrastruktur og 4. videnskabelige haste-programmer, i særdeleshed atomfusionsenergi og et program for rumforskning. Her er afsnittet om etableringen af et nyt internationalt Bretton Woods-kreditsystem:

Udover de ovennævnte indenrigspolitiske tiltag er der også et presserende behov for handling på den internationale politiske front. Præsident Trump har klart forpligtet sig til princippet om national suverænitet og er imod globaliseringen; han har udtrykt ønske om at forbedre forholdet til Rusland og Kina; men han har endnu ikke taget fat på nødvendigheden af et nyt Bretton Woods-system som en del af hans økonomiske dagsorden.

Og alligevel er den største hindring for at sikre vort lands fulde økonomiske genrejsning, og at sikre verdensfreden baseret på den økonomiske udvikling af hele planeten, at præsident Nixon den 15. august 1971 forlod Bretton Woods-systemet, herunder systemet med faste valutakurser og guldreserve-systemet, som blev indført af Franklin Roosevelt, før han døde. Bretton Woods-systemet var ligesom Glass/Steagall-loven baseret på det amerikanske systems økonomiske metoder, i modsætning til det britiske systems imperialistiske metoder, som blev fremsat af John Maynard Keynes, men afvist af Roosevelt.

Det er i dag en stor parodi, at der i den såkaldte 'Internationale Progressive Bevægelse' – grundlagt af senator Bernie Sanders samarbejdspartner Yanis Varoufakis – er dem der taler for at skabe et nyt Bretton Woods baseret på Keynes ideer, som Roosevelt afviste, for at håndhæve deres anti-Roosevelt grønne dagsorden.

I modsætning til Varoufakis har Lyndon LaRouche igennem årtier foreslået en ny Bretton Woods-aftale, der skal lanceres på grundlag af en firemagts-aftale mellem USA, Rusland, Kina og Indien, hvilket ikke blot ville tillade den største økonomiske renæssance i verdenshistorien, men også sikre global fred.

Grundlaget for et sådant samarbejde eksisterer allerede. Med Bælt og Vej-Initiativet har Kina foreslået en ny politik for samarbejde mellem alle verdens lande for at overvinde fattigdom og underudvikling gennem investeringer i infrastruktur, industri og landbrug. Dette er helt parallelt med den politik, som Lyndon og Helga LaRouche foreslog: en politik for opbygning af en Verdens-Landbro, som nu hurtigt bliver til en ny form for økonomisk samarbejde, der har bragt optimisme og håb for fremtiden for mange lande i udviklingssektoren. Snarere at se den økonomiske opstigning af Kina, der dog er en nation på næsten 1,4 mia. mennesker, som en trussel, der skal undertrykkes, hvilket nogle tænketanke taler for, bør USA samarbejde med Kina og andre nationer i 'joint ventures' for at opbygge en ny æra i den menneskelige civilisation. Det historiske gennembrud som Kina har gjort ved med succes at lande på Månens fjerne side, og for første gang i historien at bringe biologisk liv til et andet himmellegeme – Månen – i form af en levende bomuldsplante, viser, at Kina er engageret i opdagelsen af nye fysiske principper i universet og ikke blot "stjæler vores teknologi", som anti-kinesisk propaganda ellers forsøger at antyde. Det kan kun være i De Forenede Staters interesse at samarbejde med Kina og bygge videre på det fremragende forhold, som præsident Trump har etableret med præsident Xi Jinping.

Dette er helt i tråd med den vision, som Franklin D. Roosevelt nærede i forbindelse med dannelsen af det oprindelige Bretton Woods-system ved slutningen af Anden Verdenskrig.

Principperne, som et sådant system skal baseres på, er som følger:

1. Alle former for imperialism, herunder såkaldte globalistiske institutioner, må afvises. I stedet skal den ubetingede suverænitet for hver eneste nationalstat respekteres. Desuden skal samarbejdet mellem suveræne nationer understøttes for at fremme de ubegrænsede muligheder for at deltage i fordelene ved teknologiske fremskridt til gavn for alle og enhver.
2. I modsætning til outsourcing-politikken for at udnytte billig arbejdskraft skal fremskridtene i arbejdskraftens produktive evne i hele verden betragtes som i den vitale strategiske interesse for alle og enhver.
3. Teknologi skal forstås som det uundværlige middel til, ikke alene at øge samfundets potentielle relative befolkningstæthed, men også uomgængeligt for at opretholde selv det nuværende niveau af befolkningspotentiale.
4. Den generelle udvikling af den produktive arbejdskraft i alle suveræne stater, i særdeleshed i de såkaldte udviklingslande, kræver global vægt på: a) at øge de procentuelle andele af arbejdsstyrken, der beskæftiger sig med videnskabelig forskning og relaterede funktioner inden for forskning og udvikling; b) at øge det

absolutte og relative omfang af produktion af kapitalgoder og også omsætningsgraden i produktionen af kapitalgoder og c) at kombinere disse to faktorer for at fremskynde den teknologiske udvikling i produktionen af kapitalgoder.

5. Høje eksporttrater for produktionen af sådanne kapitalgoder for at imødekomme udviklingslandenes behov er uomgængeligt for den generelle udvikling af de såkaldte udviklingslande: Vores fælles mål og vores fælles interesse er at fremme både den generelle velfærd og fremme forudsætningerne for varig fred.
6. Ved at levere øgede mængder af højteknologiske kapitalgoder til udviklingslande fremmes omsætningsniveauerne i de eksporterende økonomiers sektorer for avancerede kapitalvarer. Som et biprodukt af sådanne øgede omsætninger i den pågældende undersektor af eksportlandets produktion, øges raten for forbedring af teknologien i sådanne varekategorier med store fordele til følge for den eksporterende nations interne økonomi.
7. Importen af avancerede kapitalgoder øger arbejdskraftens produktive evne i den importerende nations økonomi. Dette gør det muligt for den importerende nation at producere sine varer til en lavere gennemsnitlig social pris, og gør det muligt at levere bedre kvalitet og billigere varer som betalingsmidler til de lande, der eksporterer kapitalgoder.
8. De eneste retfærdige og funktionsdygtige relationer

indenfor finansiering af verdenshandelen mellem suveræne stater med forskellige økonomiske og sociale systemer er et kreditsystem baseret på faste pariteter af nationale valutaer, pariteter, der er fastsat blandt suveræne stater ved hjælp af en monetær orden med guldreserve.

9. For at forhindre, at et guldreservesystem med faste pariteter udsættes for ødelæggende inflationære spiraler, er det nødvendigt at begrænse udstedelsen af kredit inden for systemet til udlån for import og eksport af fysiske varer i kategorierne "hard-commodities".

POLITISK ORIENTERING den 10. januar 2019: Velkommen til 2019: Ud af kaos kan skabes en ny bedre verdensorden

Med formand Tom Gillesberg

Kinas Chang'e-4 mission til Månens bagside indleder en ny æra.

Tirsdagens brexit-afstemning: Hvad sker der bagefter?

De gule Vestes er en massestrejke i Frankrig.

Trump trækker de amerikanske styrker ud af Syrien.

Finanssystemets fortsatte disintegration.

Yemenitiske fredsforhandlinger.

Folketingsvalg i Danmark.

Kattegat-broen: Bilbro eller en kombineret bil- og togbro?

Lydfil:

Kast nyt lys på planeten Jorden

Den 6. januar (EIRNS) – NASA's administrerende direktør, Jim Bridenstine, bekræftede i weekenden, at NASA's invitation til den russiske generaldirektør for Roscosmos, Dmitry Rogozin, om at besøge USA er blevet aflyst på grund af pres fra amerikanske senatorer, der er involveret i vedholdende konfrontation med Rusland. Denne beslutning er ikke alene en yderligere provokation fra det amerikanske "krigsparti", der befinder sig i et tæt omløb omkring det Britiske Imperiums politiske etablissement. Det kommer på et afgørende tidspunkt for et potentielt samarbejde mellem fire stormagter – Rusland, Kina, Indien og USA – om det mest betydningsfulde af de forhold som menneskeheden står over: Videnskabeligt samarbejde om rumforskning, den næste store 'grænse' for menneskehedens voksende herredømme over vores univers. Bestræbelser på at forpurre et sådant nødvendigt samarbejde er virkelig en forbrydelse mod menneskeheden.

Som Wu Weiren, chef for Kinas måneprogram, så veltalende udtalte umiddelbart efter den spektakulære Chang'e-4 månelanding: "At udforske det ukendte er menneskets natur. Månen er en mystisk verden for os. Vi har et ansvar for at udforske og forstå den. Månens udforskning vil også uddybe vores forståelse af Jorden og os selv."

Det pres, der i dette tilfælde anvendes af amerikanske

senatorer, er kun en del af det Britiske Imperiums strategi om at bruge den nye amerikanske Kongres – herunder dens medieforstærkede kampagne for at afsætte præsident Donald Trump ved en rigsretssag; den igangværende heksejagt i form af Muellers undersøgelse; og internationalt pres fra “fremmede magter” (dvs. briterne) for at lægge præsident Trump i en spændetrøje. Disse tiltag er taget i anvendelse for – på den ene eller anden måde – simpelthen at forhindre ham i at regere som præsident, baseret på den politik, som han blev valgt på.

Hvad der også er sigende er indsatsen i den 11. time for at sabotere Trumps tilbagetrækningspolitik for Syrien, eftersom de frygter potentialet for en fuldstændig omorganisering af Sydvestasien, væk fra årtier (eller ligefrem århundreder) med det Britiske Imperiums blodige geopolitiske ‘Great Game’.

Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, tilrådede i dag: Ignorer distraktionerne. Hold nationens opmærksomhed fokuseret på de virkelige problemer, som verden står overfor: Firemagts-samarbejdet om at skabe et nyt paradigme i retning af den kurs, der er udlagt med Kinas Bælte og Vej-initiativ; afslutning af britisk geopolitik og dens tilhørende krige; og overvindelse af det foruroligende transatlantiske finansielle sammenbrud med LaRouches Fire Love, der begynder med en Glass-Steagall ‘brandvæg’ – som også er den eneste effektive ‘væg’, der faktisk kan stoppe A/S Narkotikas (imperiets organiserede narkotika-kriminalitet, red.) nye opiumskrig mod USA og andre, hvilket Lyndon LaRouche har sagt længe.

Menneskehedens nylige tilstedeværelse på Månens såkaldte ‘bagside’ og den nye æra for win-win samarbejde for menneskeheden, som der dermed er blevet åbnet for, kan kaste nyt lys på løsningen af disse centrale spørgsmål nede på planeten Jorden.

NYHEDSORIENTERING NOVEMBER- DECEMBER 2018:

**Kun Glass/Steagall-
bankopdeling og et Nyt
Bretton Woods-kreditsystem
kan håndtere et nyt
finanskrak**

Download (PDF, Unknown)

**Helga Zepp-LaRouches tale til
Schiller Institutets og
EIR's seminar
for diplomater m.v. i**

København

Helga Zepp-LaRouche talte til seminaret via video-link fra Tyskland. Derudover talte EIR's økonomiredaktør Paul Gallagher via video-link fra Virginia og Hussein Askary til seminaret i København.

TOM GILLESBERG: Jeg synes Helga Zepp-LaRouche blev meget smukt introduceret af Hussein Askary, der i sin præsentation gennemgik den fantastiske rolle hun, som grundlægger af Schiller Instituttet, som »Silkevejs-damen«, har påtaget sig i at skabe denne Bælte- og Vej-politik, politikken for Den Nye Silkevej. Så vi er meget stolte og glade over at kunne have hende med her »live# for at diskutere situationen i verden som den ser ud lige nu, efter de amerikanske midtvejsvalg og dagen før G20-topmødet starter i Buenos Aires. Så, Helga, tak fordi du er med os her. Ordet er dit.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg er meget glad for at kunne tale med jer, selvom det kun er via video-link. Naturligvis har vi nået et meget vigtigt punkt i historien, og for en gang skyld er jeg enig med præsident Macron fra Frankrig, som netop har sagt, at det kommende G20-møde hellere må bringe nogle reelle resultater, for ellers vil en sådan samling af statsledere nærmest have en modsat, ikke-konstruktiv effekt.

Det er jeg enig i.

Igennem de sidste mange uger, ja faktisk måneder, har vi lavet en kampagne for, hvad der grundlæggende set bør være resultatet af dette G20-møde. I betragtning af at vi både har fare for krig, som det blev demonstreret meget akut igen i form af hændelsen i nærheden af Kertj- broen i Sortehavet, samt at den generelle situation mellem de store atommagter ikke ligefrem er god, så er faren for atomkrig potentielt til stede. Dernæst har vi den umiddelbare fare for en gentagelse af den finansielle krise i 2008, bortset fra at det denne gang

kan blive meget, meget værre, fordi alle parametre er meget værre end i 2008.

I lyset af disse to eksistentielle kriser har vi defineret, hvad der bør være udfaldet af enten hele G20-mødet, eller i det mindste fra de af statsoverhovederne, som man kan forvente kan gå i retning af at etablere et nyt paradigme: Det refererer til præsidenterne Trump, Putin, Xi Jinping, premierminister Modi, premierminister Abe, og muligvis også andre stats- og regeringschefer. Hvad vi definerede, som det absolut nødvendige udfald, er, at de etablerer et Nyt Bretton Woods-system til at erstatte det nuværende helt bankerotte system. Det vil komme til at indtage den samme stilling som det gamle Bretton Woods-system, men vil også indbefatte de ekstra funktioner, som Franklin D. Roosevelt oprindeligt ønskede: At afslutte kolonialismen for udviklingslandene, hvilket desværre ikke blev indført, fordi Roosevelt døde, og Bretton Woods blev etableret af Truman og Churchill, i hvert fald under disses politiske vejledning.

Selvfølgelig vil en Ny Bretton Woods-aftale kun fungere, hvis den ledsages af De Fire Love, som blev defineret af Lyndon LaRouche allerede i 2014, som de absolut nødvendige ændringer i det finansielle og økonomiske system, nemlig: For det første indførelsen af Glass/ Steagall-bankadskillelse; for det andet at overgå til en nationalbank for at bringe evnen til at skabe kredit tilbage under suveræne staters beføjelser under regeringers suveræne kontrol; for det tredje at skabe et internationalt kreditsystem; og for det fjerde at øge verdensøkonomiens produktivitet med et forceret udviklingsprogram for en fusionsøkonomi og etablering af et tættere internationalt rumsamarbejde for at opnå den nødvendige forøgelse i verdensøkonomiens produktivitet.

I betragtning af at det ikke kan forventes, at alle lande i G20 vil være enige om det – jeg kan nemt forestille mig, at de, der er helt forbundet med City of London samt med modstanden mod Trump, der stammer fra Wall Street – at der vil

være nogle lande, som absolut vil modsætte sig en sådan løsning. Derfor har vi foreslået, at det kun kan være i et samarbejde mellem de lande, der er stærke nok til at modsætte sig magten i disse finansielle centre, London og Wall Street – og der kan dermed kun være tale om præsident Trump, præsident Xi Jinping, præsident Putin, og premierminister Modi, de fire stormagter tilsammen, som repræsenterer både de største atombevæbnede magter, de største økonomier og de største befolkninger. De skal arbejde sammen.

Det er åbenbart, at der findes et sådant potentiale. Og efter at præsident Trump gentagne gange i valgkampen og igen efter at han blev præsident har udtalt, at han ønsker at forbedre forholdet til Rusland, blev hele Russiagate lanceret [af hans politiske modstandere] for at forhindre, at det sker. For nærværende er Russiagate blevet mere eller mindre miskrediteret, og til trods for spændingerne i forhold til Kina vedrørende handelsspørgsmål er der positive tegn på, at både Kina og USA kan være villige til at nå en aftale om at overvinde den nuværende handelskrig. Dette potentiale fremstår tydeligt, og det står meget klart, at det vil afgøre meget af spørgsmålet om, hvorvidt menneskeheden – i lyset af eksistentielle farer – vil være i stand til at regere sig selv, at indføre en regeringsstruktur, som muliggør den langsigtede opretholdelse af verdens befolkning. Dette er et meget akut spørgsmål.

Man kan for eksempel se, at den nuværende kinesiske ambassadør i USA, Cui Tiankai, netop i går udstedte en meget klar advarsel om, at verden skal lære lektien af 1930'ernes store depression, som resulterede i Anden Verdenskrig. Han advarer også om, at manglende evne til at løse de nuværende spændinger kunne føre til en ny verdenskrig og en ny finansiell krise, der vil være værre end 30'ernes depression. Den samme ambassadør, Cui, rejste allerede for et år siden i en tale i New York et grundlæggende spørgsmål: Hvad skal forholdet mellem USA og Kina være? Han sagde, at der i verdenshistorien har været 16

tilfælde, hvor den dominerende magt blev erstattet af en opstigende magt – hvilket tydeligvis henviser til den nuværende situation mellem USA og Kina – og at det i 12 tilfælde førte til en stor krig og i 4 tilfælde førte til en situation, hvor den opstigende magt simpelthen erstattede den hidtil dominerende magt, uden at det kom til krig. Han understregede, at Kina hverken ønsker at situationen fører til krig, men at Kina heller ikke forsøger at erstatte USA som den dominerende magt i verden. Kinas politik er derimod at foreslå et helt nyt sæt af internationale relationer med win-win-samarbejde mellem suveræne magter og respekt for de andre landes suverænitet, respekt for det andet lands sociale system, en ikke-indblanding i det andet lands indre anliggender og simpelthen samarbejde til gensidig gavn for alle, der deltager i dette nye system.

Det er efter min mening det, som vi har set udspille sig i virkeligheden i de seneste fem år, siden præsident Xi Jinping i Kasakhstan i september 2013 annoncerede Den Nye Silkevej, og hvor vi siden har været vidne til den enorme udvikling af Silkevejen, omfattende mere end 100 lande, og hvordan den helt har forvandlet stemningen i Afrika, som har fået indgydet mod og optimisme på grund af Silkevejens massive investeringer i infrastruktur, industriparker, energiprojekter og lignende. Det samme gælder for næsten hele Latinamerika, mange lande i Asien og endda nogle europæiske lande, som absolut kan se fordelene i at samarbejde med dette nye system.

Nuvel, det tog Vesten, eller rettere vestlige tænketanke og medier, næsten fire år, før man så meget som indrømmede, at dette fandt sted. Jeg mener, at det var skuespil: Her har man det største infrastrukturprojekt nogensinde i verdenshistorien, allerede nu omkring 30 gange så stort som Marshall-planen, og de vestlige medier vil ikke tage notits af det! Så for omkring et år siden indså de, at det var helt ustopeligt, og de begyndte så en hel spærreild af bagvaskelse og angreb på Den Nye Silkevej, og det er ganske sigende, at

talerøret for det anglo-amerikanske etablissement, New York Times, i løbet af sidste weekend og weekenden før, havde over 10 eller 12 artikler, om Den Nye Silkevej, hvor de i grunden indrømmer, at det er ustoppeligt, at det allerede er her. Vesten tog helt fejl ved at tro, at hvis man tilbyder Kina at være medlem af WTO og deltage i frihandelssystemet, så vil Kina i sidste ende overtage det vestlige liberale system, det vestlige demokrati eller – hvis de skulle afslå det – simpelthen ville kollapse under byrden af en autokratisk ledelse.

New York Times indrømmer så modstræbende, at dette var et fejlagtigt skøn. Kina har ikke adopteret den vestlige demokratimodel, og er helt afgjort ikke kollapsedet. Det har i stedet en forbløffende historik med høje økonomiske vækstrater uafbrudt gennem 40 år, som helt og holdent har forvandlet ikke kun Kina, men også en stor del af verdensøkonomien. Kina har nu en velhavende middelklasse der udgør en god del af befolkningen, 400 millioner, og denne vil blive fordoblet i løbet af de næste 10 år. Og at den kinesiske model i grunden er attraktiv for mange lande i verden.

De konkluderer dybest set, at den eneste måde at håndtere det på er indsatsen for at inddæmme Kina, om nødvendigt med konfrontation og endog krig. Et par amerikanske generaler sagde allerede for et par uger siden, at en krig mellem USA og Kina indenfor de næste 50 år er mere sandsynlig, end at dette undgås.

Det er naturligvis den berømte Thukydid-fælde: Dette refererer til situationen i det antikke Grækenland, rivaliseringen mellem Athen og Sparta, som førte til krigen på Peloponnes, og som en konsekvens heraf – hvilket folk normalt ikke nævner, når de taler om Thukydid-fælden – tilbagegangen og sammenbruddet af det antikke Grækenland. Så det indlysende spørgsmål er: Kan Vesten forholde sig til det faktum, at Kina er for opadgående, og at der ikke kan gøres noget ved det, fordi Kina først og fremmest er et land, der var den førende

økonomiske og kulturelle magt i de fleste århundreder indenfor de seneste årtusinder, med kun en meget kort afbrydelse. Kina er fast besluttet på at vende tilbage, ikke for at erstatte andre lande, men for at tage en ledende rolle på verdensplan, og den kinesiske regering har en politik, der gør dette muligt. Hovedsageligt ved at lægge vægt på kontinuerlig innovation, at gå direkte frem til de mest avancerede teknologier – de har det mest avancerede forskningsprogram for fusionskraft; de har et meget, meget avanceret rumforskningsprogram, og de lægger stor vægt på uddannelse, fortræffelighed i uddannelser for de unge, kombineret med at Xi Jinping understreger behovet for særligt at have en æstetisk uddannelse af ungdommen, og også for de ældre. Fordi æstetisk uddannelse går i retning af skønhed i sindet og sjælens skønhed.

I betragtning af at Kina har en befolkning på 1,4 mia. mennesker, er Vestens ide om, at det vil være muligt at inddæmme dette, uden at det fører til krig, latterlig. Det skal bemærkes, at hvis det kommer til krig, er der mange militære eksperter, der gør opmærksom på, at når man først begynder med at bruge bare et enkelt atomvåben, er det atomvåbnenes logik – i modsætning til traditionelle konventionelle våben – at samtlige våben vil blive brugt. Det ville naturligvis betyde udslettelsen af den menneskelige civilisation.

Så dette paradoks eksisterer tydeligvis, og det er Schiller Instituttets opfattelse, at det kun kan overvindes ved at formå Vesten, ved at vinde verdens lande over til deltagelse i det nye paradigme med et win-win-samarbejde.

Faren for krig er meget reel – vi har netop været vidne til hændelsen med ukrainske krigsskibes provokation i Sortehavet, tæt på det Asovske Hav og Kertj-broen. Nogle mennesker i Ukraine har allerede for nogle uger siden foreslået, at den nybyggede bro mellem Rusland og Krim skal sprænges. Det var selvfølgelig den hændelse der fandt sted for nogle dage siden

[den 25. november], hvor ukrainske krigsskibe ikke fulgte de regler, der ellers er blevet etableret mellem Rusland og Ukraine, hvor man har pligt til at meddele ens hensigt om at passere gennem Kertj-strædet. De blev derfor tilbageholdt af det russiske militær; besætningerne blev arresteret og forhørt, og i mellemtiden er der fundet skriftligt materiale hos denne besætning, som instruerer dem om ikke at tilkendegive sig, for i hemmelighed at sejle til dette punkt i Kertj-strædet. Det tyder klart på at det var en provokation.

Hvad der derefter skete, var, at krigshøgene, som NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg, straks sagde, at NATO fuldt ud står side om side med Ukraine; og nogle andre høge, som repræsentanter for »Integrity Initiative«, som jeg vil sige mere om lige om lidt, straks udtalte, at NATO burde sende en hel flotille ind i det Asovske Hav.

Dette blev i går fuldstændigt undsagt af præsident Putin, som ventede et par dage, og derefter udtalte, at dette klart var en i forvejen planlagt provokation, og at den store fejl ligger hos nationerne i Vesten, der tankeløst straks tog Ukraines parti. Med sin typiske Putin-humor tilføjede han, at hvis Ukraine skulle forlange at spise spædbørn til morgenmad, så ville Vesten straks acceptere det.

Vestens rolle blev også stærkt fordømt af general Harald Kujat, tidligere formand for NATO's Militærkomité og før det også tysk militærchef, der undsagde Stoltenberg og sagde, at han gjorde en alvorlig fejl: ved en sådan hændelse er det yderst vigtigt, man først undersøger tingene, og at andre nationer ikke bør piske en stemning op, men forsøge at nedtrappe hele situationen. Det gjorde heldigvis de fleste af de vesteuropæiske regeringer, fordi de selvfølgelig indså, at en krig mellem Ukraine og Rusland let kan komme ud af kontrol og føre til en Tredje Verdenskrig.

Jeg tror, at denne hændelse, hvor faren endnu ikke er overstået, fordi Poroshenko annoncerede krigsretstilstand i

dele af Ukraine, og vor kære ven Natalia Vitrenko, en ukrainsk politiker, advarede om, at dette betyder, at Poroshenko faktisk etablerer et diktatur i Ukraine – en krigsretstilstand, der eliminerer alle former for borgerlige rettigheder, er en ekstremt spændt situation. Hvem er nu anstifter af hele denne provokation? Hvis man ser på det faktum, at for ganske nylig, for et par dage siden, blev det afsløret, at der findes denne størrelse kaldet »Integrity Initiative«. Det er en meget mærkelig institution. Den køres fra britiske ambassader over hele verden, og det er faktisk en underafdeling af den britiske efterretningstjeneste. En af deres talsmænd, Edward Lucas, kom ud i forbindelse med denne ukrainske krise og sagde straks: Det er fuldstændig som Nazi-Tyskland, der angreb Polen i 1939, og krævede en øjeblikkelig eskalering og indsendelsen af krigsskibe i Sortehavet som en klar provokation.

Hvad er dette såkaldte »Integrity Initiative«? Storbritanniens nye generalstabschef, general Mark Carleton-Smith, har, som den krigskrømmer han er, udtalt, at Rusland udgør en større fare for Storbritannien end ISIS eller al-Qaeda. Så dette »Integrity Initiative« har gjort følgende: Det har udpeget en række såkaldte »klyngegrupper« i flere forskellige lande. Tager vi nu et kig på hjemmesiden og på hvilke personer, der leder dette initiativ, ser vi, at det er folk fra hele verden, der er kendt for deres koldkrigsindstilling. Fra USA finder vi f.eks. Ian Brzezinski – søn til den infame Zbigniew Brzezinski, forfatter til bogen »The Grand Chessboard. American Primacy and its Geostrategic Imperatives.« Denne Ian Brzezinski er et fremtrædende medlem af Det Atlantiske Råd, der bør regnes som en af det Anglo-Amerikanske imperiums – eller rettere den britiske efterretningstjenestes – betydelige underafdelinger. Og fra Tyskland finder vi general Klaus Naumann, der er kendt for sin koldkrigsindstilling overfor Rusland. Så det er en flok af personer, der i bund og grund mener, at man søge mod en geopolitisk konfrontation med Rusland og Kina. Det er netop den klike, der har været tættest

på at tilvejebringe en ny verdenskrig.

Vi bliver nødt til at komme os over idéen om, at verden vil være for evigt delt i et antal geopolitiske blokke, hvor en nation eller en gruppe af nationer er i uløselig konflikt med en anden gruppe. Desværre er denne tankegang dybt indgroet i Den Europæiske Union; Frankrigs præsident Macron tænker sådan; Tysklands Kansler Merkel tænker sådan. Macron krævede for nyligt, at der oprettes en EU-hær [Macron skifter mellem at bruge »EU« og »Europa.« Han kender givetvis ikke forskellen – red.], som skal beskytte unionen mod Rusland, Kina og endog USA. Det er et typisk eksempel på den form for tankegang, der netop udgør en af opskrifterne, der under de nuværende omstændigheder med et nært forestående finansielt sammenbrud kan lede til, at det 20. århundredes to katastrofale krige gentages.

Heldigvis træder alternativet også meget tydeligt frem. Jeg har allerede nævnt stemningen omkring Den Nye Silkevej, som er ved at forvandle Afrika til et sted, hvor folk for første gang har et reelt håb om, at de med Kinas hjælp, og nu i stigende grad med hjælp fra flere andre lande som f.eks. Indien, Japan, Indonesien, Tyrkiet og mange andre, snart kan kalde sig selv »det nye Kina med afrikanske karakteristika.« Det er nemlig gået op for disse lande, at Afrika – et kontinent, der i 2050 vil være beboet af 2,5 milliarder mennesker – som Xi Jinping gjorde opmærksom på ved sin tale til BRICS-mødet i Johannesburg i september, har det største vækstpotentiale af alle verdens kontinenter. De har indset, at Afrika med sin meget unge befolkning, hvis denne befolkning bliver uddannet, og hvis de nødvendige investeringer i infrastruktur bliver stillet den til rådighed, kan blive den mest produktive befolkning i verden.

Dette er selvfølgelig et mareridt for de mennesker, der har forsøgt at undertrykke udviklingen i udviklingslandene, såsom IMF med dens »betingelser«, som udgør den egentlige gældsfælde. Som bekendt har IMF-betingelserne i bund og grund

været med til at sikre, at udviklingslandene ville forblive forgældede, og at de hverken fik lov til at bruge deres indtægter til investeringer i sociale ydelser, uddannelse eller infrastruktur, men at de først og fremmest måtte betale af på gælden. Netop dette var et af de afgørende midler til at bremse udviklingen af disse lande.

Og selvfølgelig har vi Verdensnaturfonden, der på skændig og ugudelig vis forhindrede opførelsen af infrastruktur – og det for sneglenes skyld snarere end menneskenes. Og vi havde hele Romklubbens ugudelige ideologi om at ressourcerne på planeten angiveligt var begrænsede, og at udviklingslandenes udvikling derfor måtte undertrykkes.

Men da Kina lancerede Den Nye Silkevej, blev alt dette sat ud af kraft, for nu er der for første gang en reel mulighed for at overvinde udviklingslandenes underudvikling, og dette er blevet forstået af landene i »Det Globale Syd« repræsenteret af flere store organisationer såsom G77, Organisationen for Islamiske lande (OIC), Mercado Común del Sur (Mercosur) og Den Afrikanske Union. Alle disse organisationer er nu på hver deres vis inspireret af idéen om Den Nye Silkevej.

Og selv i Europa ændrer Den Nye Silkevej tingene i al hast: Der er 16+1-landene (de øst- og centraleuropæiske lande plus Kina), som er meget glade for at danne knudepunkter mellem Europa og Asien i udviklingen af Den Nye Silkevej. Der er Grækenland, som er fuldstændig omdannet på grund af kinesiske investeringer i Piræus (havneby tæt på Athen – red.) og andre infrastrukturprojekter. Den nye italienske regering er helt forandret: I forhold til Kina lytter den ikke længere til EU. De førende ministre – som f.eks. (finansminister – red.) Giovanni Tria, ministersekretær i ministeriet for økonomisk udvikling Michele Geraci og selv premierminister Giuseppe Conte – arbejder grundlæggende set for et samarbejde mellem Kina og Italien, ikke kun i form af gensidige investeringer, men især i form af investeringer i fælles projekter i Afrika. Og et af de mest herlige eksempler herpå er aftalen mellem Kina og Italien om at arbejde sammen med landene i Kommissionen for Tchadsø-sænkningen for at gennemføre

Transaqua-projektet, som jeg er sikker på, at Hussein (Askary – red.) allerede har talt om.

Men så har vi også Spanien, hvor præsident Xi netop har været på statsbesøg, ved hvilken lejlighed der blev indgået en meget vidtrækkende samarbejdsaftale mellem Kina og Spanien, mens man samtidig understregede de to landes kulturelle bånd, der går 2000 år tilbage. Og så vil Xi Jinping også besøge Portugal, når han kommer tilbage fra G20-topmødet. Og mellem Portugal og Kina er der en fast aftale om, at også Portugal bliver et knudepunkt – Spanien og Portugal vil ikke kun være knudepunkter for den eurasiske forbindelse til Den Nye Silkevej, men også knudepunkt for alle spansk- og portugisisk-talende lande i hele verden. Så det er dette, som Schiller Instituttet understregede i vores rapport om »verdenslandbroen« (The New Silk Road Becomes The World Land-Bridge. A Shared Future For Humanity. Volume II – red.), nemlig arbejdet på den såkaldte Transatlantiske Rute (en del af Kinas Maritime Silkevej – red.), for på den måde at sammenbinde De Vestindiske Øer, Mellemamerika og Sydamerika med disse portugisisk- og spansktalende lande og således med Europa.

Verdenslandbroen er altså ved at blive realiseret. Der har lige fundet en meget interessant og håbefuldst begivenhed sted i Hamborg mellem Kina og Hamborgs handelskammer, hvor alle, med undtagelse af en enkelt »Greenie«, der var helt ved siden af sig selv – men alle de andre talere var mere eller mindre optimistiske og talte om, hvordan Hamborg er det naturlige bindeled, ikke kun for landforbindelsen – og jeg tror der for nuværende ankommer 23 togforbindelser om ugen fra Kina til Hamborg – men selvfølgelig også et afgørende led i den Maritime Silkevej, da Hamborg har Tysklands største havn.

Dette er alt sammen meget, meget interessant. Så må jeg ikke glemme at nævne Schweiz, som også er om bord. Østrig: Østrigs nye regering har endog med i koalitionsaftalen, at Østrig ønsker at blive et knudepunkt i Den Nye Silkevej. Så jeg tror udviklingen faktisk, objektivt set, er meget, meget lovende. Men selvfølgelig skal der gøres meget mere, for hvis I

reflekterer over det, jeg sagde i begyndelsen, nemlig at udfaldet af G20-topmødet bør være et nyt »Bretton Woods«-system og et nyt system for at beskytte vores nationer mod faren for et nyt finansielt sammenbrud, så er dette endnu ikke opnået.

Ellers mener jeg, at vi – på trods af alle de farer jeg har nævnt – objektivt set kan være meget optimistiske, fordi et nyt system er inden for rækkevidde. Og jeg vil blot tilføje, at den økonomiske udvikling absolut må kombineres med en renæssance af klassisk kultur. For hvis man ser på værdierne i Vesten lige nu – jeg vil kort identificere, hvad jeg mener med det – den neoliberale eller liberale filosofi eller ideologi, der har overtaget i Vesten, er korrekt blevet afvist af Rusland og Kina – en ideologi hvor »alt er tilladt.« Der er ikke to køn, men nu er der omtrent 49 køn; man har pornografi uden grænser; børn kan gå på internettet og se de værst tænkelige grusomheder; den vold, der forekommer nu, har desværre rødder i USA – der er masseskyderierne i skolerne næsten hver dag. I USA har der allerede været mere end 300 masseskyderier (i år – red.). Der er opiumepidemien i USA. Vi ser en stigning i skyderier, alkoholisme, stofmisbrug; levetiden i USA er nu faldet for første gang nogensinde to år i træk! Hvis der findes en parameter for en økonomi under sammenbrud, er det, at den forventede levealder falder.

Og i Europa er vi ikke langt bagefter, hvis man ser på volden i skolerne i Tyskland, for blot at nævne ét element. Jeg tror, at vi har et absolut påtrængende behov for en renæssance indenfor den menneskelige kultur, klassisk kultur, klassisk musik, digtekunsten og andre kunstområder.

Helga Zepp-LaRouche talte til seminaret via video-link fra Tyskland. Derudover talte EIR's økonomiredaktør Paul Gallagher via video-link fra Virginia og Hussein Askary til seminaret i København.

TOM GILLESBERG: Jeg synes Helga Zepp-LaRouche blev meget smukt

introduceret af Hussein Askary, der i sin præsentation gennemgik den fantastiske rolle hun, som grundlægger af Schiller Instituttet, som »Silkevejs-damen«, har påtaget sig i at skabe denne Bælte- og Vej-politik, politikken for Den Nye Silkevej. Så vi er meget stolte og glade over at kunne have hende med her »live# for at diskutere situationen i verden som den ser ud lige nu, efter de amerikanske midtvejsvalg og dagen før G20-topmødet starter i Buenos Aires. Så, Helga, tak fordi du er med os her. Ordet er dit.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg er meget glad for at kunne tale med jer, selvom det kun er via video-link. Naturligvis har vi nået et meget vigtigt punkt i historien, og for en gang skyld er jeg enig med præsident Macron fra Frankrig, som netop har sagt, at det kommende G20-møde hellere må bringe nogle reelle resultater, for ellers vil en sådan samling af statsledere nærmest have en modsat, ikke-konstruktiv effekt.

Det er jeg enig i.

Igennem de sidste mange uger, ja faktisk måneder, har vi lavet en kampagne for, hvad der grundlæggende set bør være resultatet af dette G20-møde. I betragtning af at vi både har fare for krig, som det blev demonstreret meget akut igen i form af hændelsen i nærheden af Kertj- broen i Sortehavet, samt at den generelle situation mellem de store atommagter ikke ligefrem er god, så er faren for atomkrig potentielt til stede. Dernæst har vi den umiddelbare fare for en gentagelse af den finansielle krise i 2008, bortset fra at det denne gang kan blive meget, meget værre, fordi alle parametre er meget værre end i 2008.

I lyset af disse to eksistentielle kriser har vi defineret, hvad der bør være udfaldet af enten hele G20-mødet, eller i det mindste fra de af statsoverhovederne, som man kan forvente kan gå i retning af at etablere et nyt paradigme: Det refererer til præsidenterne Trump, Putin, Xi Jinping, premierminister Modi, premierminister Abe, og muligvis også

andre stats- og regeringschefer. Hvad vi definerede, som det absolut nødvendige udfald, er, at de etablerer et Nyt Bretton Woods-system til at erstatte det nuværende helt bankerotte system. Det vil komme til at indtage den samme stilling som det gamle Bretton Woods-system, men vil også indbefatte de ekstra funktioner, som Franklin D. Roosevelt oprindeligt ønskede: At afslutte kolonialismen for udviklingslandene, hvilket desværre ikke blev indført, fordi Roosevelt døde, og Bretton Woods blev etableret af Truman og Churchill, i hvert fald under disses politiske vejledning.

Selvfølgelig vil en Ny Bretton Woods-aftale kun fungere, hvis den ledsages af De Fire Love, som blev defineret af Lyndon LaRouche allerede i 2014, som de absolut nødvendige ændringer i det finansielle og økonomiske system, nemlig: For det første indførelsen af Glass/ Steagall-bankadskillelse; for det andet at overgå til en nationalbank for at bringe evnen til at skabe kredit tilbage under suveræne staters beføjelser under regeringers suveræne kontrol; for det tredje at skabe et internationalt kreditsystem; og for det fjerde at øge verdensøkonomiens produktivitet med et forceret udviklingsprogram for en fusionsøkonomi og etablering af et tættere internationalt rumsamarbejde for at opnå den nødvendige forøgelse i verdensøkonomiens produktivitet.

I betragtning af at det ikke kan forventes, at alle lande i G20 vil være enige om det – jeg kan nemt forestille mig, at de, der er helt forbundet med City of London samt med modstanden mod Trump, der stammer fra Wall Street – at der vil være nogle lande, som absolut vil modsætte sig en sådan løsning. Derfor har vi foreslået, at det kun kan være i et samarbejde mellem de lande, der er stærke nok til at modsætte sig magten i disse finansielle centre, London og Wall Street – og der kan dermed kun kan være tale om præsident Trump, præsident Xi Jinping, præsident Putin, og premierminister Modi, de fire stormagter tilsammen, som repræsenterer både de største atombevæbnede magter, de største økonomier og de

største befolkninger. De skal arbejde sammen.

Det er åbenbart, at der findes et sådant potentiale. Og efter at præsident Trump gentagne gange i valgkampen og igen efter at han blev præsident har udtalt, at han ønsker at forbedre forholdet til Rusland, blev hele Russiagate lanceret [af hans politiske modstandere] for at forhindre, at det sker. For nærværende er Russiagate blevet mere eller mindre miskrediteret, og til trods for spændingerne i forhold til Kina vedrørende handelsspørgsmål er der positive tegn på, at både Kina og USA kan være villige til at nå en aftale om at overvinde den nuværende handelskrig. Dette potentiale fremstår tydeligt, og det står meget klart, at det vil afgøre meget af spørgsmålet om, hvorvidt menneskeheden – i lyset af eksistentielle farer – vil være i stand til at regere sig selv, at indføre en regeringsstruktur, som muliggør den langsigtede opretholdelse af verdens befolkning. Dette er et meget akut spørgsmål.

Man kan for eksempel se, at den nuværende kinesiske ambassadør i USA, Cui Tiankai, netop i går udstedte en meget klar advarsel om, at verden skal lære lektien af 1930'ernes store depression, som resulterede i Anden Verdenskrig. Han advarer også om, at manglende evne til at løse de nuværende spændinger kunne føre til en ny verdenskrig og en ny finansiel krise, der vil være værre end 30'ernes depression. Den samme ambassadør, Cui, rejste allerede for et år siden i en tale i New York et grundlæggende spørgsmål: Hvad skal forholdet mellem USA og Kina være? Han sagde, at der i verdenshistorien har været 16 tilfælde, hvor den dominerende magt blev erstattet af en opstigende magt – hvilket tydeligvis henviser til den nuværende situation mellem USA og Kina – og at det i 12 tilfælde førte til en stor krig og i 4 tilfælde førte til en situation, hvor den opstigende magt simpelthen erstattede den hidtil dominerende magt, uden at det kom til krig. Han understregede, at Kina hverken ønsker at situationen fører til krig, men at Kina heller ikke forsøger at erstatte USA som den

dominerende magt i verden. Kinas politik er derimod at foreslå et helt nyt sæt af internationale relationer med win-win-samarbejde mellem suveræne magter og respekt for de andre landes suverænitet, respekt for det andet lands sociale system, en ikke-indblanding i det andet lands indre anliggender og simpelthen samarbejde til gensidig gavn for alle, der deltager i dette nye system.

Det er efter min mening det, som vi har set udspille sig i virkeligheden i de seneste fem år, siden præsident Xi Jinping i Kasakhstan i september 2013 annoncerede Den Nye Silkevej, og hvor vi siden har været vidne til den enorme udvikling af Silkevejen, omfattende mere end 100 lande, og hvordan den helt har forvandlet stemningen i Afrika, som har fået indgydet mod og optimisme på grund af Silkevejens massive investeringer i infrastruktur, industriparker, energiprojekter og lignende. Det samme gælder for næsten hele Latinamerika, mange lande i Asien og endda nogle europæiske lande, som absolut kan se fordelene i at samarbejde med dette nye system.

Nuvel, det tog Vesten, eller rettere vestlige tænketanke og medier, næsten fire år, før man så meget som indrømmede, at dette fandt sted. Jeg mener, at det var skuespil: Her har man det største infrastrukturprojekt nogensinde i verdenshistorien, allerede nu omkring 30 gange så stort som Marshall-planen, og de vestlige medier vil ikke tage notits af det! Så for omkring et år siden indså de, at det var helt ustoppeligt, og de begyndte så en hel spærreild af bagvaskelse og angreb på Den Nye Silkevej, og det er ganske sigende, at talerøret for det anglo-amerikanske etablissement, New York Times, i løbet af sidste weekend og weekenden før, havde over 10 eller 12 artikler, om Den Nye Silkevej, hvor de i grunden indrømmer, at det er ustoppeligt, at det allerede er her. Vesten tog helt fejl ved at tro, at hvis man tilbyder Kina at være medlem af WTO og deltage i frihandelssystemet, så vil Kina i sidste ende overtage det vestlige liberale system, det vestlige demokrati eller – hvis de skulle afslå det –

simpelthen ville kollapse under byrden af en autokratisk ledelse.

New York Times indrømmer så modstræbende, at dette var et fejlagtigt skøn. Kina har ikke adopteret den vestlige demokratimodel, og er helt afgjort ikke kollapsedet. Det har i stedet en forbløffende historik med høje økonomiske vækstrater uafbrudt gennem 40 år, som helt og holdent har forvandlet ikke kun Kina, men også en stor del af verdensøkonomien. Kina har nu en velhavende middelklasse der udgør en god del af befolkningen, 400 millioner, og denne vil blive fordoblet i løbet af de næste 10 år. Og at den kinesiske model i grunden er attraktiv for mange lande i verden.

De konkluderer dybest set, at den eneste måde at håndtere det på er indsatsen for at inddæmme Kina, om nødvendigt med konfrontation og endog krig. Et par amerikanske generaler sagde allerede for et par uger siden, at en krig mellem USA og Kina indenfor de næste 50 år er mere sandsynlig, end at dette undgås.

Det er naturligvis den berømte Thukydid-fælde: Dette refererer til situationen i det antikke Grækenland, rivaliseringen mellem Athen og Sparta, som førte til krigen på Peloponnes, og som en konsekvens heraf – hvilket folk normalt ikke nævner, når de taler om Thukydid-fælden – tilbagegangen og sammenbruddet af det antikke Grækenland. Så det indlysende spørgsmål er: Kan Vesten forholde sig til det faktum, at Kina er for opadgående, og at der ikke kan gøres noget ved det, fordi Kina først og fremmest er et land, der var den førende økonomiske og kulturelle magt i de fleste århundreder indenfor de seneste årtusinder, med kun en meget kort afbrydelse. Kina er fast besluttet på at vende tilbage, ikke for at erstatte andre lande, men for at tage en ledende rolle på verdensplan, og den kinesiske regering har en politik, der gør dette muligt. Hovedsageligt ved at lægge vægt på kontinuerlig innovation, at gå direkte frem til de mest avancerede teknologier – de har det mest avancerede forskningsprogram for

fusionskraft; de har et meget, meget avanceret rumforskningsprogram, og de lægger stor vægt på uddannelse, fortræffelighed i uddannelser for de unge, kombineret med at Xi Jinping understreger behovet for særligt at have en æstetisk uddannelse af ungdommen, og også for de ældre. Fordi æstetisk uddannelse går i retning af skønhed i sindet og sjælens skønhed.

I betragtning af at Kina har en befolkning på 1,4 mia. mennesker, er Vestens ide om, at det vil være muligt at inddæmme dette, uden at det fører til krig, latterlig. Det skal bemærkes, at hvis det kommer til krig, er der mange militære eksperter, der gør opmærksom på, at når man først begynder med at bruge bare et enkelt atomvåben, er det atomvåbnenes logik – i modsætning til traditionelle konventionelle våben – at samtlige våben vil blive brugt. Det ville naturligvis betyde udslettelsen af den menneskelige civilisation.

Så dette paradoks eksisterer tydeligvis, og det er Schiller Instituttets opfattelse, at det kun kan overvindes ved at formå Vesten, ved at vinde verdens lande over til deltagelse i det nye paradigme med et win-win-samarbejde.

Faren for krig er meget reel – vi har netop været vidne til hændelsen med ukrainske krigsskibes provokation i Sortehavet, tæt på det Asovske Hav og Kertj-broen. Nogle mennesker i Ukraine har allerede for nogle uger siden foreslået, at den nybyggede bro mellem Rusland og Krim skal sprænges. Det var selvfølgelig den hændelse der fandt sted for nogle dage siden [den 25. november], hvor ukrainske krigsskibe ikke fulgte de regler, der ellers er blevet etableret mellem Rusland og Ukraine, hvor man har pligt til at meddele ens hensigt om at passere gennem Kertj-strædet. De blev derfor tilbageholdt af det russiske militær; besætningerne blev arresteret og forhørt, og i mellemtiden er der fundet skriftligt materiale hos denne besætning, som instruerer dem om ikke at tilkendegive sig, for i hemmelighed at sejle til dette punkt i

Kertj- strædet. Det tyder klart på at det var en provokation.

Hvad der derefter skete, var, at krigshøgene, som NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg, straks sagde, at NATO fuldt ud står side om side med Ukraine; og nogle andre høge, som repræsentanter for »Integrity Initiative«, som jeg vil sige mere om lige om lidt, straks udtalte, at NATO burde sende en hel flotille ind i det Asovske Hav.

Dette blev i går fuldstændigt undsagt af præsident Putin, som ventede et par dage, og derefter udtalte, at dette klart var en i forvejen planlagt provokation, og at den store fejl ligger hos nationerne i Vesten, der tankeløst straks tog Ukraines parti. Med sin typiske Putin-humor tilføjede han, at hvis Ukraine skulle forlange at spise spædbørn til morgenmad, så ville Vesten straks acceptere det.

Vestens rolle blev også stærkt fordømt af general Harald Kujat, tidligere formand for NATO's Militærkomité og før det også tysk militærchef, der undsagde Stoltenberg og sagde, at han gjorde en alvorlig fejl: ved en sådan hændelse er det yderst vigtigt, man først undersøger tingene, og at andre nationer ikke bør piske en stemning op, men forsøge at nedtrappe hele situationen. Det gjorde heldigvis de fleste af de vesteuropæiske regeringer, fordi de selvfølgelig indså, at en krig mellem Ukraine og Rusland let kan komme ud af kontrol og føre til en Tredje Verdenskrig.

Jeg tror, at denne hændelse, hvor faren endnu ikke er overstået, fordi Poroshenko annoncerede krigsretstilstand i dele af Ukraine, og vor kære ven Natalia Vitrenko, en ukrainsk politiker, advarede om, at dette betyder, at Poroshenko faktisk etablerer et diktatur i Ukraine – en krigsretstilstand, der eliminerer alle former for borgerlige rettigheder, er en ekstremt spændt situation. Hvem er nu anstifter af hele denne provokation? Hvis man ser på det faktum, at for ganske nylig, for et par dage siden, blev det afsløret, at der findes denne størrelse kaldet »Integrity

Initiative«. Det er en meget mærkelig institution. Den køres fra britiske ambassader over hele verden, og det er faktisk en underafdeling af den britiske efterretningstjeneste. En af deres talsmænd, Edward Lucas, kom ud i forbindelse med denne ukrainske krise og sagde straks: Det er fuldstændig som Nazi-Tyskland, der angreb Polen i 1939, og krævede en øjeblikkelig eskalering og indsendelsen af krigsskibe i Sortehavet som en klar provokation.

Hvad er dette såkaldte »Integrity Initiative«? Storbritanniens nye generalstabschef, general Mark Carleton-Smith, har, som den krigskræmmer han er, udtalt, at Rusland udgør en større fare for Storbritannien end ISIS eller al-Qaeda. Så dette »Integrity Initiative« har gjort følgende: Det har udpeget en række såkaldte »klyngegrupper« i flere forskellige lande. Tager vi nu et kig på hjemmesiden og på hvilke personer, der leder dette initiativ, ser vi, at det er folk fra hele verden, der er kendt for deres koldkrigsindstilling. Fra USA finder vi f.eks. Ian Brzezinski – søn til den infame Zbigniew Brzezinski, forfatter til bogen »The Grand Chessboard. American Primacy and its Geostrategic Imperatives.« Denne Ian Brzezinski er et fremtrædende medlem af Det Atlantiske Råd, der bør regnes som en af det Anglo-Amerikanske imperiums – eller rettere den britiske efterretningstjenestes – betydelige underafdelinger. Og fra Tyskland finder vi general Klaus Naumann, der er kendt for sin koldkrigsindstilling overfor Rusland. Så det er en flok af personer, der i bund og grund mener, at man søge mod en geopolitisk konfrontation med Rusland og Kina. Det er netop den klike, der har været tættest på at tilvejebringe en ny verdenskrig.

Vi bliver nødt til at komme os over idéen om, at verden vil være for evigt delt i et antal geopolitiske blokke, hvor en nation eller en gruppe af nationer er i uløselig konflikt med en anden gruppe. Desværre er denne tankegang dybt indgroet i Den Europæiske Union; Frankrigs præsident Macron tænker sådan; Tysklands Kansler Merkel tænker sådan. Macron krævede for

nyligt, at der oprettes en EU-hær [Macron skifter mellem at bruge »EU« og »Europa.« Han kender givetvis ikke forskellen – red.], som skal beskytte unionen mod Rusland, Kina og endog USA. Det er et typisk eksempel på den form for tankegang, der netop udgør en af opskrifterne, der under de nuværende omstændigheder med et nært forestående finansielt sammenbrud kan lede til, at det 20. århundredes to katastrofale krige gentages.

Heldigvis træder alternativet også meget tydeligt frem. Jeg har allerede nævnt stemningen omkring Den Nye Silkevej, som er ved at forvandle Afrika til et sted, hvor folk for første gang har et reelt håb om, at de med Kinas hjælp, og nu i stigende grad med hjælp fra flere andre lande som f.eks. Indien, Japan, Indonesien, Tyrkiet og mange andre, snart kan kalde sig selv »det nye Kina med afrikanske karakteristika.« Det er nemlig gået op for disse lande, at Afrika – et kontinent, der i 2050 vil være beboet af 2,5 milliarder mennesker – som Xi Jinping gjorde opmærksom på ved sin tale til BRICS-mødet i Johannesburg i september, har det største vækstpotentiale af alle verdens kontinenter. De har indset, at Afrika med sin meget unge befolkning, hvis denne befolkning bliver uddannet, og hvis de nødvendige investeringer i infrastruktur bliver stillet den til rådighed, kan blive den mest produktive befolkning i verden.

Dette er selvfølgelig et mareridt for de mennesker, der har forsøgt at undertrykke udviklingen i udviklingslandene, såsom IMF med dens »betingelser«, som udgør den egentlige gældsfølde. Som bekendt har IMF-betingelserne i bund og grund været med til at sikre, at udviklingslandene ville forblive forgældede, og at de hverken fik lov til at bruge deres indtægter til investeringer i sociale ydelser, uddannelse eller infrastruktur, men at de først og fremmest måtte betale af på gælden. Netop dette var et af de afgørende midler til at bremse udviklingen af disse lande.

Og selvfølgelig har vi Verdensnaturfonden, der på skændig og

ugudelig vis forhindrede opførelsen af infrastruktur – og det for sneglenes skyld snarere end menneskenes. Og vi havde hele Romklubbens ugudelige ideologi om at ressourcerne på planeten angiveligt var begrænsede, og at udviklingslandenes udvikling derfor måtte undertrykkes.

Men da Kina lancerede Den Nye Silkevej, blev alt dette sat ud af kraft, for nu er der for første gang en reel mulighed for at overvinde udviklingslandenes underudvikling, og dette er blevet forstået af landene i »Det Globale Syd« repræsenteret af flere store organisationer såsom G77, Organisationen for Islamiske lande (OIC), Mercado Común del Sur (Mercosur) og Den Afrikanske Union. Alle disse organisationer er nu på hver deres vis inspireret af idéen om Den Nye Silkevej.

Og selv i Europa ændrer Den Nye Silkevej tingene i al hast: Der er 16+1-landene (de øst- og centraleuropæiske lande plus Kina), som er meget glade for at danne knudepunkter mellem Europa og Asien i udviklingen af Den Nye Silkevej. Der er Grækenland, som er fuldstændig omdannet på grund af kinesiske investeringer i Piræus (havneby tæt på Athen – red.) og andre infrastrukturprojekter. Den nye italienske regering er helt forandret: I forhold til Kina lytter den ikke længere til EU. De førende ministre – som f.eks. (finansminister – red.) Giovanni Tria, ministersekretær i ministeriet for økonomisk udvikling Michele Geraci og selv premierminister Giuseppe Conte – arbejder grundlæggende set for et samarbejde mellem Kina og Italien, ikke kun i form af gensidige investeringer, men især i form af investeringer i fælles projekter i Afrika. Og et af de mest herlige eksempler herpå er aftalen mellem Kina og Italien om at arbejde sammen med landene i Kommissionen for Tchadsø-sænkningen for at gennemføre Transaqua-projektet, som jeg er sikker på, at Hussein (Askary – red.) allerede har talt om.

Men så har vi også Spanien, hvor præsident Xi netop har været på statsbesøg, ved hvilken lejlighed der blev indgået en meget vidtrækkende samarbejdsaftale mellem Kina og Spanien, mens man

samtidig understregede de to landes kulturelle bånd, der går 2000 år tilbage. Og så vil Xi Jinping også besøge Portugal, når han kommer tilbage fra G20-topmødet. Og mellem Portugal og Kina er der en fast aftale om, at også Portugal bliver et knudepunkt – Spanien og Portugal vil ikke kun være knudepunkter for den eurasiske forbindelse til Den Nye Silkevej, men også knudepunkt for alle spansk- og portugisisktalende lande i hele verden. Så det er dette, som Schiller Instituttet understregede i vores rapport om »verdenslandbroen« (The New Silk Road Becomes The World Land-Bridge. A Shared Future For Humanity. Volume II – red.), nemlig arbejdet på den såkaldte Transatlantiske Rute (en del af Kinas Maritime Silkevej – red.), for på den måde at sammenbinde De Vestindiske Øer, Mellemerika og Sydamerika med disse portugisisk- og spansktalende lande og således med Europa.

Verdenslandbroen er altså ved at blive realiseret. Der har lige fundet en meget interessant og håbefuldst begivenhed sted i Hamborg mellem Kina og Hamborgs handelskammer, hvor alle, med undtagelse af en enkelt »Greenie«, der var helt ved siden af sig selv – men alle de andre talere var mere eller mindre optimistiske og talte om, hvordan Hamborg er det naturlige bindeled, ikke kun for landforbindelsen – og jeg tror der for nuværende ankommer 23 togforbindelser om ugen fra Kina til Hamborg – men selvfølgelig også et afgørende led i den Maritime Silkevej, da Hamborg har Tysklands største havn.

Dette er alt sammen meget, meget interessant. Så må jeg ikke glemme at nævne Schweiz, som også er om bord. Østrig: Østrigs nye regering har endog med i koalitionsaftalen, at Østrig ønsker at blive et knudepunkt i Den Nye Silkevej. Så jeg tror udviklingen faktisk, objektivt set, er meget, meget lovende. Men selvfølgelig skal der gøres meget mere, for hvis I reflekterer over det, jeg sagde i begyndelsen, nemlig at udfaldet af G20-topmødet bør være et nyt »Bretton Woods«-system og et nyt system for at beskytte vores nationer mod

faren for et nyt finansielt sammenbrud, så er dette endnu ikke opnået.

Ellers mener jeg, at vi – på trods af alle de farer jeg har nævnt – objektivt set kan være meget optimistiske, fordi et nyt system er inden for rækkevidde. Og jeg vil blot tilføje, at den økonomiske udvikling absolut må kombineres med en renæssance af klassisk kultur. For hvis man ser på værdierne i Vesten lige nu – jeg vil kort identificere, hvad jeg mener med det – den neoliberale eller liberale filosofi eller ideologi, der har overtaget i Vesten, er korrekt blevet afvist af Rusland og Kina – en ideologi hvor »alt er tilladt.« Der er ikke to køn, men nu er der omtrent 49 køn; man har pornografi uden grænser; børn kan gå på internettet og se de værst tænkelige grusomheder; den vold, der forekommer nu, har desværre rødder i USA – der er masseskyderierne i skolerne næsten hver dag. I USA har der allerede været mere end 300 masseskyderier (i år – red.). Der er opiumepidemien i USA. Vi ser en stigning i skyderier, alkoholisme, stofmisbrug; levetiden i USA er nu faldet for første gang nogensinde to år i træk! Hvis der findes en parameter for en økonomi under sammenbrud, er det, at den forventede levealder falder.

Og i Europa er vi ikke langt bagefter, hvis man ser på volden i skolerne i Tyskland, for blot at nævne ét element. Jeg tror, at vi har et absolut påtrængende behov for en renæssance indenfor den menneskelige kultur, klassisk kultur, klassisk musik, digtekunsten og andre kunstområder.

Dette er blevet forstået i Kina. Jeg har allerede nævnt Xi Jinpings understregning af behovet for æstetisk uddannelse, og den vigtigste kinesiske taler på konferencen i Hamborg i går, vicepræsident Liu He, som er den vigtigste økonomiske rådgiver for Xi Jinping, afveg fra sin skriftlige tekst og sagde, at han ønskede at dele en historie med publikum. Under kulturrevolutionen, da han var ung, måtte han gemme sig i en af hutongerne i Beijing – dette er de gamle bydele – og han måtte i hemmelighed lytte til Felix Mendelssohns violinkoncert

i C-mol. Det betød, at han blev helt forelsket i klassisk musik og har forfulgt den passion lige siden.

Jeg synes, at dette er meget lovende. Som I ved, er vi overbeviste om, at det ligger i den menneskelige natur, at alle mennesker grundlæggende er gode, at mennesket har en ubegrænset evne til at forbedre sig selv, ikke kun med hensyn til intellekt, men også, at den æstetiske uddannelse betyder, at man kan uddanne sine følelser indtil man blindt kan følge dem, fordi de aldrig vil fortælle en noget andet, end hvad fornuften tilsiger. Dette er Friedrich Schillers definition på den smukke sjæl. Han siger, at nødvendighed og lidenskab, fri vilje og pligt går op i en højere enhed, og dette er en tilstand, hvor mennesket virkelig er frit: Fordi du gør det nødvendige med lidenskab, fordi du ikke kan tænke på nogen anden måde end på fornuftens niveau.

Dette er ikke er en utopi, men det er noget, der kan gennemføres fuldt ud, og er i øvrigt noget, som også ligger i Konfutses filosofi. Konfutsen havde næsten samme idé om æstetisk uddannelse som Friedrich Schiller: At man gennem musik, gennem poesi, ved at lære skønhed, så kan man faktisk kan omdanne folkets karakter til at blive smukke sjæle, til at opnå visdom, og tjene almenvellet.

Jeg tror, at hvis menneskeheden når frem til et nyt paradigme, så vil forholdene mellem nationer blive sådan, at hver nation vil referere til den bedste tradition hos den anden og blive beriget ved at opdage skønheden i den anden nations mest avancerede kultur, og at det i stigende grad bliver karakteren af relationer mellem nationer: at vi vil ophøre med at opføre os som små fireårige drenge, der sparker hinanden over skinnebenene, hvilket betyder at føre krig og lignende ting, og, at vi som menneskelig art bliver voksne og renoverer vores relationer. Som astronauter, der alle – alle astronauter, der har været i rummet, som var på ISS, siger det samme: Når du er ude i rummet, erkender du, at du kun kan samarbejde på grundlag af fornuft, for ellers vil du ophøre med at

eksistere, og når du betragter vores lille blå planet fra rummet, indser man, at der er så meget, der venter på at blive opdaget! Først og fremmest er der ingen grænser, der er ingen racer, der er kun én menneskehed, og du erkender, at vores univers er så stort! Og at vi som en menneskelig art skal samarbejde for at kunne have en vedvarende eksistens i dette univers over de næste tusinder og atter tusinder af år.

Med Hubble-teleskopet har vi været i stand til at opdage, at vi i øjeblikket kender til eksistensen af 2 billioner galakser! Det er noget, der kan overvælde sindet – hvis jeg forsøger at tænke på Solsystemet, Mælkevejen, Galaksen, der allerede er gigantisk. Men ideen om 2 billioner galakser viser os, at vi som menneskelig art kun lige er begyndt at tage de første babyskridt i retning af perfektionen af vores art.

Jeg tror under alle omstændigheder, at vi befinder os ved afslutningen af en epoke. Jeg tror, at vi har en meget god chance for at lægge geopolitikkens epoke bag os; at vi virkelig kan skabe et system til regeringsførelse, som muliggør fredelig sameksistens og udvikling for hele menneskeheden. Jeg vil opfordre Jer til at være optimistisk omkring det, og deltage i Schiller-instituttets indsats, for dette har været vores perspektiv igennem de seneste 40-50 år – for min mands vedkommende 50 år – og jeg tror, at vi er på nippet til at se realiseringen af denne vision.

Mange tak.

POLITISK ORIENTERING den 13. december 2018: EU i opløsning: Fransk protestbevægelse seneste udtryk for oprør fra Vestens befolkning

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

1. del: Indlæg:

2. del: Diskussion:

Endnu et økonomisk sammenbrud på vej. Skab et nyt internationalt kreditsystem nu

Den 20. november (EIRNS) – Om ti dage vil præsident Donald Trump, friere end før til at handle efter at have modstået det amerikanske midtvejsvalg, påbegynde en række topmøder med andre stormagts-præsidenter, begyndende med mødet i Gruppen af 20 nationer den 30. november.

Mens disse afgørende møder nærmer sig, nærmer sig ligeledes et finansielt sammenbrud, der er lige så slemt eller værre end 2007-08. Efter mere end to måneders fald på aktiemarkederne falder aktie-, obligations- og virksomhedslånemarkederne nu alle sammen samtidigt, og eksperter advarer igen og igen om, at markederne for virksomhedernes »højrisikogæld« i USA og Europa i hastigt stigende grad minder om realkredit-markederne i 2007-08. Tech-giganterne fører, på trods af opkøb af enorme mængder af egne aktier, an i faldet. Bestyrerne af USA's centralbank har fortrudt deres ellers planlagte renteforhøjelse, men det er for sent til at gøre en forskel.

På et sådant tidspunkt er det virkelig vanvittigt, at store vesteuropæiske regeringer kaster »klimaskatter«, »kulstofskatter« og »el-skatter« efter deres allerede synkende økonomier og befolkninger, og kræver dybe besparelser i nationer som Italien, som ikke er med på deres forskruede »klimabølge«. Dette er tragisk, men de store vestlige europæiske »ledere« er helt klart på vej til at blive fjernet af deres befolkninger.

Det er som et minimum lederne fra USA, Kina, Rusland og Indien, som skal agere for at forhindre et økonomisk sammenbrud – og vi ved, hvad det er, de kan gøre. Helga Zepp-LaRouche, formand for Schiller Institutet, sagde i dag: »Situation kræver at alle sejl sættes ind til at mobilisere for et 'Nyt Bretton Woods' valuta- og kreditsystem. Vi bør gennemføre en orienteringskampagne i løbet af de næste to uger«; op til de kommende topmøder, som mobiliserede vi op til et afgørende valg.

Det er afgørende, at alle Lyndon LaRouches velkendte »Fire Love«, som han nedfældede dem i 2014, gennemføres lige nu. Genindfør Glass-Steagall-loven for at adskille og beskytte kommercielle banker og folks opsparinger fra Wall Street-kasinoets sammenbrud. Skab en nationalbank eller et kreditinstitut som FDR's »Reconstruction Finance Corporation«. Anvend den kredit, der genereres, til at opbygge

højteknologisk ny økonomisk infrastruktur for at øge økonomiens produktivitet. Lad videnskaben føre an: udvikling af atomare fusionsteknologier så hurtigt som muligt, og stræb efter bemandede kolonisering på månen og udforskning af solsystemet.

Dette er tiden til Lyndon LaRouches »Fire Love«; de er nødvendige nu. Men LaRouche har argumenteret i taler og skrifter – endda før 2008-nedbruddet – for at disse tiltag kunne affødes af en aftale mellem stormagternes ledere. De kan indlede et nyt kreditsystem; samarbejde om at skabe en international udviklingsbank for at investere milliarder i ny infrastruktur over hele verden; forene deres bemandede rumforskningsprogrammer til en indsats, der kan udrette noget stort og bryde barrieren til ubegrænset strøm fra fusionsenergi ned.

De øvrige stormagter er allerede forpligtet til nogle eller alle disse videnskabelige mål. Den amerikanske dollar har den største indflydelse på dannelse af et nyt kreditsystem og stabiliseringen af valutaernes værdier.

Således må det amerikanske folk nu tage ansvar for det internationale samarbejde. Præsident Trump kan kævle med kongressen, men det er på den store scene, at han kan handle hurtigt for at stoppe et økonomisk sammenbrud og afværge konfrontationer, som kan føre til verdenskrig. Gennem formelle og uformelle grupper og organisationer, som kan handle, må det amerikanske folk få det til at ske.

POLITISK ORIENTERING den 13.

november:

1. del: Efter USA's midvejsvalg, vil Trump og demokraterne samarbejde om infrastruktur og bankopdeling?

Klik her for 2. del. om et møde med Hussein Askary torsdag den 29. november på Frederiksberg

Med formand Tom Gillesberg

Video 2. del om mødet med Hussein Askary den 29. november på Frederiksberg (2 min.)